

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 406 · CENA 55,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
4. april 2008.

PODNE U ŠILOHU

★ **DOK HOLIDEJ** ★

406

Frenk Larami

PODNE U ŠILOHU

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 406

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

NOON IN SHILOH

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 26. III 2008.

Tržište: 4. IV 2008.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – NOON IN SHILOH

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Već posle dva dana Volf ga je prihvatio kao gospodara. Bio je to pola pas – pola vuk, krupna i koščata životinja snažnih čeljusti i pretećih očnjaka. Nazvao ga je Volf, jer prethodni vlasnik nije mogao da mu kaže njegovo ime pošto je, pogođen sa dva metka u grudi, ležao ispred usamljene brvnare visoko u brdima.

Čovek je sahranio nesrećnika i pretražio kuću i okolinu ne bi li saznao razlog zločina. No, nije našao ni najmanjai trag. Sve je ukazivalo na činjenici da će i ovo ostati jedan od nerazrešenih zločina koji su se desili na teritoriji Divljeg zapada.

Zaključivši da je toga dana prešao veliki deo puta, putnik je odlučio da se baš tu ulogori. Spremio je večeru, a zatim nahranio Volfa onim što je ostalo. Pas je sve zadovoljno pojeo i nekoliko puta veselo mahnulo repom.

Kada je sutradan ujutru stranac uzjahao konja i krenuo na put, pas je stajao pored vrata brvnare, očigledno uznemiren njegovim odlaskom. Ništa ne govoreći, čovek je krenuo; kada se osvrnuo video je životinju kako nervozno obilazi oko humke svoga gospodara, a zatim trči do kuće. Nastavio je put i posle pola sata učinilo mu se da je video siluetu vuka u žbunju, na pola milje iza sebe. Pred podne, kada je zastao da se odmori, video je da to nije vuk nego Volf.

Shvatio je da ga životinja prati i kada se te večeri ulogorio, Volf se, mašući repom, prišunjao vatri i sačekao svoj deo obroka.

Neočekivano prijateljstvo bilo je sklopljeno.

Sutradan su nastavili put ka jugu; išli su vijugavim indijanskim puteljkom sprženim žarkim suncem Vajominga. Ovamo ga je dovela potraga za čovekom koga nikada nije video i sa kojim nije imao nikakvih razmirica. Ali, u to vreme takve stvari na Zapadu nisu bile nimalo čudne.

Neposredno ispred njega u izmaglici jare ležao je Farango, gradić sastavljen uglavnom od drvenih kuća, mesto koje je za njega značilo kraj dugog petodnevnog jahanja kroz brdoviti predele ispresecane jarugama i plitkim doljama.

Naime, nadao se da će baš u tom gradu naći čoveka koga je tražio.

Oznojeni mrkov pregazio je plitku rečicu i izišao uz blatnjavu obalu. Pas je lako preplivao preko, a zatim se malo odmorio u hladovini drveta sa čijih su grana visili zeleni lisnati bičevi nalik na mačje repove. Posle toga pridružio se svom gospodaru koji je nastavljao jašući po neravnom putu.

Posle nekog vremena jahač se zaustavio. Put je vijugao uzbrdo do mesta gde se iza jednog niskog prevoja obraslog pamukovim drvetom gnezdio

Farango. Jasno je video široku, kratku glavnu ulicu, bolje reći komad ravne prašnjave zemlje koji je delio grad. Kraj dugačkog pojila za stoku bila su vezana tri konja, a pored njih su se nalazila laka jednoprežna kola u koja je bila upregnuta crna kobilica.

Grad je izgledao tih i usnuo na suncu.

Jahač koji je stigao nadomak Faranga zvao se Džonatan Holidej. Ovde, na granici kao i na novim tereitorijama svi su ga znali kao Doka Holideja. Nekada je živio u Džordžiji gde je bio poznat kao zubar izuzetno vešte ruke. Možda je upravo zbog toga brzo po promeni načina života i dolasku na Zapad postao izuzetan revolveraš. I ne samo to; stekao je slavu nepobedivog koju nije želeo, ali koja ga je pratila kao zao duh i često mu zagorčavala život. Koliko puta su mu nametnuti obračuni na koje je silom prilika morao da reaguje? Neželjeni protivnici, različite glasine i podozrenje ljudi pratili su ga veoma često. Vremenom je naučio da živi s tim, ali nikada se nije potpuno pomirio.

I ovo sadašnje putovanje bilo je, na neki način, splet različitih okolnosti, ali i posledica lošeg glasa koji ga je pratio.

Pošto je pažljivo osmotrio grad, Holidej je pojahao napred i uskoro ga je zaklonila senka banke i škole. U prvih mah se činilo da je ulica pusta, no dok je prolazio pored starog mlina, Holidej je na trotoaru ugledao dvojicu besposličara. Jedan od njih, postariji i sa naočarima na nosu, čitao je novine, dok je drugi spavao pored prazne flaše viskija.

Dok je usporio i zastao pored „čitača”.

– Tražim čoveka po imenu Klint Lengtri.

Čovek sa naočarima je nekoliko trenutaka ćutke zurio u stranca na konju. Prvo „kalifornija” šešir, elegantno odelo sa belom košuljom i kravatom... sve do kolta kalibra „45”, oružja fine izrade sa drškom od slonovače koja je blistala u sjajnoj futroli od lakovanog boksa.

Onda se i nehotice trgao susrevši strančeve oči; bile su sivoplave, hladne oči u kojima se nalazilo nešto zlokobno, nešto što je čoveku oduzimalo dah. Ipak, posle nekoliko trenutaka zbunjeno je ponovio:

– Lengtri? Imate li nekog posla sa njim, mister?

– Moglo bi se tako reći.

– Pa.... ako se dovoljno dugo zadržite u onom salunu nekoliko kuća niže, svakako ćete naići na njega.

– On tamo svraća?

– Ne, to je njegov salun. Nema ni nedelju dana kako ga je kupio.

– Tako dakle? Hmmm, nesumnjivo da čovek napreduje u poslovnom svetu – promrmljao je Dok.

– I ja bih tako rekao – složio se čovek usiljeno se osmehnuvši. – U stvari – dodao je ponovo osmotrivši strančev kolt – možda bi bilo bolje da vas ne zadržavam i pustim vas da idete svojim poslom.

Dok je kratko klimnuo glavom i nastavio dalje. Salun se nalazio blizu, odmah pored zgrade gradskog zatvora. Fasada je sa prednje strane bila obojena u crveno, a iznad vrata je stajao natpis „Kaubojev odmor”.

Stojeći na vratima trgovine preko puta, debeli trgovac ga je radoznalo odmerio isto kao i dve postarije dame koje su upravo izašle iz obližnje crkve. Približavajući se dugačkom privezištu ispred saluna Holidej se pitao šta mu sada predstoji. U trenutku je pomislio na osobu zbog koje je krenuo na ovaj dosta dugačak i naporan put, ženu koja ga je pronašla dok je u Komanči Piku dokono slagao karte na stolu pred sobom. Iako je bio zaokupljen nečim drugim, krajičkom oka ju je spazio čim je ušla i osvrnuvši se oko sebe, pogledala u pravcu njegovog stola. Stajala je tako par trenutaka kao da se dvoumi, a onda se odlučnim korakom uputila prema njemu.

– Jeste li vi Dok Holidej, mister?

Sećajući se njenog usplahirenog izgleda, Dok kratko uzdahnu. Morala je mučiti ogromna nesreća kada je odlučila da uđe u salun, zabranjenu teritoriju za sve žene osim salunskih zabavljačica. Jer, ta mlada žena izgledala je sasvim pristojno i ovako nešto preduzela je sa određenim ciljem.

Kada je zastala kraj njegovog stola, Dok je ustao da je pozdravi.

– Šta mogu da učinim za vas, mlada damo? – upitao je ljubazno.

– Ja sam Suzan Blajt i hoću da za mene ubijete jednog čoveka, mister Holideje. Evo... spremna sam da vam za to platim tri stotine dolara.

Dok je zažmurio trudeći se da se pri-seti njenog lica: bila je izuzetno lepa, duge plave kose i plavih očiju zatam-njenih mržnjom. Setio se kako joj je odgovorio...

– Žalim, ali bojim se da tako nešto nije moguće, mlada damo.

– Zašto? Mislite li da je tri stotine dolara malo? Rado bih povećala taj iznos, ali to je...

– Nije stvar u tome – prekinuo ju je blago. – Ubistvo je ozbiljna stvar i zločin kažnjiv po zakonu. Jedna žena vašeg ranga ne bi tre....

– Zato sam i došla kod vas, mister Holideje. Za vas se priča da umete...

– Pustite to što se priča, mis Blajt. – Radi se uglavnom o neodgovornim razglabanjima. U svakom slučaju, to što tražite ne dolazi u obzir – rekao je odlučno. No, videvši razočarenje na njenom licu, brzo je dodao – Ali, sedite i ispričajte mi šta vas muči. Možda bih mogao da vam pomognem na neki drugi način.

Ona odmahnu glavom.

– Ne, nikakav drugi način ne dolazi u obzir za ubicu mog muža, ubicu i pljačkaša! Čovek kome hoću da se osvetim silom nam je uzeo naše zlatno nalazište i ostavio nas bez ičega, a onda mi oduzeo i muža. Zar ne mislite da je to zločin koji zaslužuje smrt?

– Bez ikakave sumnje jeste, ali za to postoji zakon.

– Ah! Kažu da nema dovoljno dokaza! Zato i hoću da ga kaznim, makar mi to odneo i poslednji dolar koji imam!

Holidej je slegnuo ramenima.

– Žao mi je, mis Blajt, ali takve stvari ja ne radim. Zato potražite nekog drugog. Ima puno ljudi koji bi za taj novac ubili koga god želite.

No, Suzan Blajt je bila uporna, a Holideju je bilo žao mlade žene koja će, potrošivši uludo poslednji peni, morati s mukom da se probija kroz život. Možda su njenoj odluci doprineli njena duga kosa boje žita, njeno lepo lice i

oči boje najplavljeg neba. Bilo kako bilo, on je po završetku razgovora pošao da potraži Klinta Lengtrija ne da bi ga ubio, već da u ime žene raščisti račune sa njim. Iskreno se nadao da će u tome uspeti bez upotrebe sile.

Sada je zategao vođice svog mrkova i pogledao reklamu pored vrata. U stvari, jednostavan crtež je pokazivao da „Kaubojev odmor” nudi piće, karta nje i žene. Osim toga, tankim slojem boje na uzanoj dasci bilo je premazano ime ranijeg vlasnika i na njegovo mesto upisano ima Klinta Lengtrija.

Holidej je lagano sjahao i obmotao vođice oko dugačkog privezišta. Sada je jasno mogao da čuje kuckanje čaša i piskav glas neke salunske zabavljačice.

– Ostani tu, Volfe – dobacio je psu koji ga je odmah poslušao i legao kraj konjskih nogu. Zatim se popeo na trem, gurnuo leptir vrata i ušao u salun.

Bila je to velika četvrtasta prostorija sa podom posutim strugotinom, jedno petnaestak stolova poređanih u tri niza od kojih je svaki počinjao na istoj udaljenosti od šanka. Za jednim od stolova igrala se partija pokera...

Dok je laganim korakom prešao preko odaje, ali ga nijedan od igrača nije udostojio pogleda. Sva četvorica su bila potpuno usredsređena na karte i apsolutno posvećena igri.

Pored šanka su stajala još dva posetioca; jedan je bio mršavko lisičijeg lica, a drugi niži i puniji sa neobičnim šeširom širokog oboda.

Kada je Holidej prišao šanku ćutke su ga odmerili, ali nisu rekli ništa.

– Šta želite, mister? – upitao ga je barmen, čovek izrazito crne kose i tamnih očiju, neprestano se smešio.

– Brendi – odvratio je Dok kratko.

Dok je Džordžijanac čekao piće, šanku je prišao čovek praćan salunskom zabavljačicom, devojkom crvene kose koja mu je nešto neprestano šaputala.

– Evo vašeg brendija, mister.

– Hvala. Inače, tražim nekog Lengtrija.

Čovek ga odmeri.

– Mister Lengtri je trenutno zauzet.

– Onda ga obavestite da ga tražim.

Barmen zatrepta – Čujte, pa rekao sam vam..

– A ja vama kažem da ga obavestite!

– prekide ga Dok.

U držanju ovog čoveka bilo je nečega neobičnog, nečega pretećeg što je nateralo barmena da začuti. To isto se moglo osetiti i u strančevom glasu, pa su čak i četvorica kartaroša podigli glave i odmerili neobičnog stranca.

– Veñeta – obratio se barmen crvenokosoj devojci koja je pravila društvo gostu za šankom – obavesti gospodina Lengtrija da je ovde čovek koji želi da razgovara sa njim.

Devojka odbaci nekoliko nestašnih kovrdža i osmehnu se svom pratiocu. Onda se, njišući se kukovima u hodu, uputila prema jednim bočnim vratima. Kucnula je pažljivo dva tri puta i lagano ušla.

Nije prošao ni minut, a vrata su se otvorila i iz sporedne odaje izašao je krupan, pun čovek. Holidej ga je odmerio ispod oka; naravno, odmah je primetio elegantnu svilenu košulju sa kravatom, sako od jelenske kože i besprekorno šivene pantalone. Na licu

vlasnika saluna lebdeo je izveštačen osmeh, a oči su mu bile sitne i hladne.

– Vi želite da razgovarate sa mnom, mister? – obratio se Holideju.

– Da – potvrdio je ovaj.

– Ako je nešto važno, možemo razgovarati i u mojoj kancelariji.

– Nije potrebno. Čak je bolje da ono što treba da van saopštim kažem ovde i odmah.

– Čujte mister...

– Holidej. Džonatan Holidej.

– Nisam siguran da se poznajemo?

– Pa i ne poznajemo se. Ipak sam prešao veliku put da bih se sreo sa vama.

– Oh, tako...

– Čak od mesta koje se zove Komanči Pik.

Klint Lengtri ga je sada netremice posmatrao.

– Mislim da bi ipak trebalo da pređemo u moju kancelariju.

– Ne, ostaćemo ovde. Razgovori u četiri oka nisu uvek zgodni i mislim da je u ovom slučaju bolje da se naš razgovor odvija pred svedocima. Ne želim iznenađenja.

– Šta to, do đavola, znači?

– Pretpostavljam da se sećate Komanči Pika? – počeo je Holidej. – Vi imate tamo uloženi novac, zar ne?

– To je tačno – rekao je Lengtri.

– Imate neke interese u rudarstvu, u kopanju zlata.

– Pa šta? – ljutnuo se Lengtri. – Čujte, Holideje, ove ljude ne interesuju moji poslovni poduhvati. Konačno, ne vidim šta se oni i vas tiču.

– Siguran sam da ćete to shvatiti kada vam pomenem ime „Blajt”. Pretpostavljam da se sećate?

Lengtri je pobledeo kao kreč. Spazivši promenu na njegovom licu, crvenokosa devojka ustuknu i nasloni se na zid.

– Šta hoćete? – prošaputao je Lengtri.

– Šalje me udovica Blajt...

– Vi ste najmljeni revolveraš, je li tako? Najamnik!

– Nisam, mada su neki ljudi skloni da me smatraju za takvog,

– Ona vas je poslala da me ubijete?

Holidej je izustio jedno kratko i oporo „nije važno”, a onda ispod poluspuštenih kapaka odmerio Lengtrija.

– U svakom slučaju, nisam prešao ovoliki put samo zato da bih popio vaš loš brendi – kazao je.

– Pa lepo, možete ga ispiti do kraja, a posle toga popiti još jedan – kazao je Lengtri usiljeno se smešeći. – Vidite, Holideje, ja dobro znam kako rade ljudi vašeg kova. Vi nikada ne ubijate čoveka, hladnokrvno i zločinački. Takav postupak pokvario bi vam reputaciju i na vrat navukao predstavnike zakona. Ne, vi izazovete čoveka da prvo potegne revolver kako biste imali izgovor što ste ga ubili. To se onda zove pošten obračun ili samoodbrana. Samo... ja neću da se mašim revolvera.

Holidej je stajao pored šanka potpuno miran i hladnokrvan.

– Tako nešto niko ne namerava da izvede, Lengtri. Uopšte neće biti potrebe za potezanjem revolvera... ako potpišete ovo... – izvadio je iz džepa komad ispisanog papira i gurnuo je niz šank, do Lengtrija. – To je tapija na nalazište u Komanči Piku. Potpisom na dokument prenećete vlasništvo na Suzan Blajt, zakonitog vlasnika.

– To mi ne pada ni na kraj pameti.

– Kako god hoćete – nastavio je Holidej mirno. – U tom slučaju ćete morati da stojite i slušate...

– Da slušam... Šta?

– Ono što vam neće biti milo da se čuje. Na primer... – Holidej je začutao za tren i otpio malo brendija. – Name-ravam da ovim ljudima ovde ispričam kakav ste hulja i nitkov.

– To vam niko neće verovati.

– Možda i hoće – odbrusio je Dok nadmoćno.

Lengtrijevo lice se izobličilo od ljut-nje i mržnje.

– Gubite se odavde, Holideje!

– Ono što se desilo u Komanči Piku vrlo je interesantno – počeo je Dok ne obazirući se na vlasnika saluna. Još dva čoveka ušla su u salun trupkaju-ći čizmama i za trenutak se zaustavila pokušavajući da ostalih shvate šta se unutra događa. – Tamo je živio jedan pošten i radan kopač – nastavio je Dok – koji je imao sreće i naišao na zlatnu žicu.

Lengtri je podrhtavao od besa.

– Holideje, kažem vam...

– Onda ste se vi pojavili, Lengtri. Duž reke ste već imali nekoliko nalazišta u koja ste uložili novac i gde su radili vaši ljudi. Ali, čim ste čuli za Blajtovo nalazište rešili ste da ga se dočepate. Uperili ste mu revolver u grudi i ubedili ga da potpiše tapije, a onda...

– Rekao sam vam, Holideje! – povi-kao je Klint Lengtri kome su na sle-poočnicama iskočile tamnoplave vene. – Gubi se iz mog saluna! Gubi se iz gra-da! – vikao je, a onda se obratio dvojici koja su upravo ušla u salun. – Stako, dovedi momke ovamo!

– Samo to uradi, Stako – dobacio je Holidej. – U međuvremenu ću ispričati kako je ovaj „uvaženi” mister Lengtri ubio Blajta sa leđa. Da, baš tako; is-palio mu je metak u leđa i od njegove mlade i lepe žene napravio udovicu.

Salunom se proneo žagor iznenađe-nja, a svi se okrenuše kako bi osmo-trili nervoznog Lengtrija. Po njihovim zaprepašćenim licima videlo se da su ljudi dosta cenili vlasnika saluna, ali i da su njegove reči delovale prilično ubedljivo. Veneta je prigušila krik i razrogačenim očima posmatrala svoga gazdu dok su igrači pokera za trenutak prestali sa igrom i nešto tiho komen-tarisali.

– Pitam se šta može navesti čoveka da postane bedni kukavički ubica s leđa, kao što si ti to postao?! – nasta-vio je Holidej prešavši na isti ton kao i Lengtri.

– Stako... ubij ga! – povikao je vla-snik saluna. – Ubij, šta oklevaš? Ubij hulju!

Holidej se okrenuo i munjevito pote-gao u trenutku kada je Stako dohvatio dršku svog šestometka. Njegov kolt je bljunuo vatru i krv je prsnula iz male okrugle rupe iznad Stakovih očiju. Mrtav dok je još bio na nogama, revol-veraš se zaljuljao, a onda pao na sto i potom kliznuo u strugotinu na podu.

Istog momenta je jedna devojka pro-dorno vrisnula. Okrećući se, Dok je u Lengtrijevoj ruci ugledao revolver. Bilo je očigledno da je vlasnik saluna hteo da iskoristi trenutak kada je Dok gledao na drugu stranu. Izgledalo je kao da su oba revolvera istovremeno grmnula, ali je Holidej pritisnuo oroz svoga kolta samo delić sekunde ranije.

Teško tane se uz tup potmulo udar zari-
lo u grudi vlasnika saluna, dok je Len-
gtrijev kuršum samo oprljilo kožu na
Dokovoj levoj ruci. Klint Lengtri je po-
srnuo na jednu stranu kao da je pijan,
zatim su mu kolena klecnula da bi se
posle toga bez glasa srušio na pod...

Holidej je ostao da stoji bez pokreta,
sa zapetim revolverom u ruci, prelećući
pogledom po prostoriji u očekivanju još
nekog eventualnog napada. Iz ogrebo-
tine na ruci slivao se tanak mlaz krvi,
ali on to nije ni primećivao. Veneta je
jecala od očajanja i straha, tupo opu-
štenih usana dok se oštar miris baruta
lagano dizao prema tavanici.

– Daću vam jedan dobar savet, mi-
ster Holideje – dobacio mu je barmen
tiho.

– Da ga čujem – odvratio je Dok vra-
ćajući revolver u futrolu pošto se uve-
rio da više nema opasnosti.

Barmen se nakašlja.

– Obračun je bio pošten i svi smo
videli da su Stako i mister Lengtri
prvi potegli oružje. Zakon vas neće ni
taknuti, ali u celoj ovoj stvari postoji
nešto s čim verovatno niste računali.
Naime, mister Lengtri ima dva brata,
a ovi opet imaju puno prijatelja. Da li
razumete na šta ciljам?

U tom trenutku leptir vrata su se
otvorila i jedan visok dvadesetogodiš-
njak ušao je unutra. Odmah je zastao i
prešao pogledom sa jednog leša na dru-
gi. Na grudima je nosio šerifsku znač-
ku. Bled u licu, obratio se Holideju:

– Mister...

– Zovem se Holidej, mladiću – preki-
nuo ga je Dok i rukom pokazao prema
barmenu. – Pitajte vašeg prijatelja šta
se desilo. On će vam reći da je obračun

bio častan i pošten. Gospoda su prva
poteгла oružje.

– Obojica?

– Da.

Dok je barmen objašnjavao mladom
šerifu šta se desilo, Holidej je izašao
napolje i video da se pred salunom
skupilo dosta građana koji su stajali
u grupicama i tiho razgovarali. Znao
je da svi pričaju o njemu, ali je, kao
i obično, ostao potpuno miran i hlad-
nokrvan. Vinuo se u sedlo i zviznuo
Volfu, a zatim mamuznuo konja i kre-
nuo prema izlazu iz grada. Iako ljudi
nisu skidali pogled sa njega, nije ništa
rekao niti se okrenuo.

Iako od Lengtrija nije uspeo da do-
bije tapiju za Suzan Blajt, nije bio ra-
zočaran. Naime, na umu je imao jedno;
pravda je bila zadovoljena i surovi ubi-
ca jednog nevinog čoveka zaslužen je
kažnjen. Obuzet tim mislima, jahao je
iz grada pogleda uprtog prema severu.

Onda se setio barmenovog upozore-
nja i slegnuo ramenima. Slične stvari
je čuo toliko puta! I šta je tada radio?
Obično je slegnuo ramenima i produžio
dalje. Tako će uraditi i ovoga puta...

Posle nekog vremena se okrenuo, ali
nije video jahače iza sebe. Ogrebotina
na ruci još malo je krvarila pa ju je oči-
stio i vezao čistom maramicom.

– Hajdemo, Volfe – rekao je kada je
pas zakoračio u hladnu vodu planin-
skog potoka. – Do sledećeg grada je
dug put.

Skoro pred sam zalazak sunca Dok
Holidej je ugledao oblak prašine.

U tom trenutku nalazio se na viso-
kom golom grebenu koji se iz ravne pu-
stare dizao kao ogroman balkon. Goto-
vo celo prepodne jahao je uzbrdo kako

bi što brže dokopao Severne teritorije koju je dobro poznao.

Bacio je pogled naniže i ugledao spiralu prašine koja se kretala u daljini. Još neko vreme je jahao, a onda se povukao u senku šiljate stene i pažljivo osmotrio oblak koji se kretao. Iako se već spuštao suton, Holidejevo oštro oko moglo je da razabere sićušne siluete konjanika: bilo ih je desetak, možda čak i više. Odmah je zaključio da idu za njim; birali su put uz padine pokrivene krečnjčkim stenama i kretali se pravo prema visokom grebenu.

– Izgleda da je barmen bio u pravu, Volfe – kazao je Holidej tiho. – Braća Lengtri imaju stvarno dosta prijatelja – dodao je zabrinuto. Još neko vreme je posmatrao kako obilaze jenu široku stenu koja je ličila na kulu, istu onu masu vijigavo izbrazdanog krečnjaka pored koga je i sam prošao pre manje od jednog sata. Sa ove visine gonioci su ličili na mrave u besprekornom poretku.

Džordžijanac pogleda prema severu: pred njim se u izmaglici sutona, pružala pustinja talasastog peska i golih stenovitih uzvišenja. Bila je tiha i zastrašujuća i ličila na mesto na kome žive sablasti. Na pesku će biti lako pratiti njegov trag, a gonioci će moći da ga vide sa velike udaljenosti. Pustinja je bila najlakši put do bezbednijih oblasti, ali je isto tako mogla da postane i njegova grobnica.

Okrenuo se u sedlu i žmirkajući osmotrio sunce na zalasku. Naspram crvenkastog sjaja udaljene planine dizale su se kao pocrneli zubi i zaklanjali predeo koji su poznavao toga kraja nazivali „visoravan”. U stvari, bio je to

prostran predeo izbrazdan kamenitim prevojima i dubokim dolinama obraslih uglavnom zimzelenom šumom. Na visoravni nije bilo puteva, a putnik namernik koji bi se tamo našao morao je da krči sebi sopstveni prolaz. Utoliko bolje, zaključio je Dok. Bio je to teren na kome je begunac lako mogao da zametne trag.

* * *

Bila je zora kada je Dok Holidej stigao do zasenčenih brdskih padina. Pošto je tokom cele noći jahao pod mesečinom, zaustavio se u šumarku omorika da odmori konja i nešto prezalogaji. Zadovoljio se dvopekom i sušenim mesom mada je u okolini bilo mnoštvo divljih zečeva i druge divljači koja se mogla uloviti. No, zbog gonilaca se nije usuđivao da upotrebi revolver jer bi pucanj odmah odao mesto na kome se nalazi.

Bacio je komad mesa Volfu, a onda se okrenuo prema zapadu da malo osmotri prolaz. U stvari, bio je to klanac duboko urezan između dva kamena uzvišenja, udaljen bar četiri sata jahanja od mesta na kome se sada nalazio.

Nešto pred podne stigao je do prolaza. Konj je bio iscrpljen i bio mu je potreban odmor. Zato je sjahao ispod jednog džinovskog bora i pustio ga da pase. S druge strane, on je zapalio cigaru i pogledao padine uz koje se toga jutro penjao. Iako je pažljivo posmatrao okolinu, nigde nije mogao da primeti gonioce. Ipak, znao je da su tu negde pošto ih je u toku penjanja ugledao čak dva puta.

Posle kratkog odmora nastavio je dalje.

Kada je oko sredine popodneva stigao do jednog vrha obraslog borovima, prolaz se naglo proširio. Zategnuo je vođice i zagledao se preko visoravni, na zapad. Teren je ličio na lavirint izuvijanih i izljebljenih dolina i jaruga zasenčenih zimzelenim rastinjem. Još neko vreme je osmatrao teren, a onda poterao konja nizbrdo.

Za noć se ulogorio u jednoj borovoj šumi. Umotao se čvršće u debelo ćebe pošto se vetar pojačao. Zaspao je kao i uvek, tek ovlaš i „na jedno oko”.

Pre zore ponovo je bio na konju jašući na zapad kroz prostranu dolinu izbrazdanu potocima. Tek kasno popodne, kada je zaustavio svoga mrkova da se malo odmori u senci jednog stenovitog uzvišenja, ponovo je ugledao gonioce. Konjanici su se nalazili neposredno ispod njega na udaljenosti od oko pola milje i kretali su se preko doline. Mada su se nalazili daleko od kuće, članovi potere kao da nisu nameravali da odustanu.

Dok je nešto ljutito progundao i mamuznuo svog umornog konja. Nastavio je put i sutradan nijednom nije ugledao gonioce. No, to ga nije radovalo pošto je osećao da su tu, slutio je njihovo prisustvo u zlokobnoj tišini ogromne visoravni.

Onda je počela da pada kiša. Iz sivog olovnog neba lilo je kao iz kabla, nalivalo potoke i jaruge pretvaralo tle u žitko blato. Dok je ipak nastavio da jaše i tek posle nekoliko časova pronašao je sklonište u jednoj dubokoj i dobro sakrivenoj pećini. Odmah je zapalio vatru, skinuo mokru odeću i ugrejao

konzervu pasulja. Kiša je padala cele noći i dobar deo sledećeg dana. Pećinu je napustio kada se pljusak pretvorio u sitno rominjanje, a oblaci najavljivalo skori prestanak. I zaista, nebo se uskoro razvedrilo, pojavilo se sunce i kišica je konačno prestala.

Sada je putovanje bilo mnogo lakše. Dan je za Doka prošao mirno, a uveče se zaustavio i podigao logor u jednoj dolji oivičenoj zimzelenim drvećem i u dnu zapalio malu vatru. Te noći je spavao mnogo mirnije znajući da je dugotrajna kiša sprala svaki trag. Uostalom, menjao je pravac nekoliko puta pre nego što se zaustavio tako da je verovatnoća da ga pronađu bila zaista minimalna.

Dok je sedeo i polako ispijao kafu slušao je kako hladan vetar zavija u krošnjama borova. Njegovo lice ođavalo je odlučnost i hrabrost mada je, kada bi se čovek bolje zagledao, u dubini tih tamnoplavih očiju mogla da se primeti duboka seta, neka čudna tuga čoveka kome je smrt bila stalni neželjeni saputnik.

Sedeći pored logorske vatre ili u nekom salunu ispijajući poslednji brendi pred počinak, on se ponekad prisećao kako je počeo ovaj život pustolova i revolveraša. Bio je to život čoveka koji se iz sve snage trudio da pobegne od svoje sudbine. U određenim trenucima i raspoloženjima činilo mu se da bi sve drugo bilo bolje od tog stalnog bežanja na koje je sam sebe osudio.

U trenu mu se učinilo da je pogrešio kada je u El Pasu potegao oružje na revolveraša Gonzalesa. S druge strane, nije mogao sebi da odgovori kako bi uopšte drugačije mogao postupiti.

Poniženje mu se učinilo gore od smrti pa je reagovao onako kako mu je diktirao njegov pogled na svet. Tada nije znao ko je Gonzales niti da će, pobedivši ga u poštenom obračunu, pokrenuti lanac događaja neslućenih posledica. Oni koji su bili prisutni posvedočili su da je Meksikanac pucao prvi, ali je Holidej ipak pobedio što je značilo da se radi o izuzetnom strelcu. Taj glas se munjevitom proširio gradom i izazvao još jednog nadobudnog revolveraša koji je bio željan slave. Naravno, Holidej ga je ostavio na podu saluna i bez reči odjahao iz grada, ali je glas putovao brže od njega i za kratko vreme ceo Divlji zapada je znao za hladnokrvnog, neverovatno brzog revolveraša Doka Holideja. Sudbina ga je ostavila da živi, ali je svoj gnev prema njemu ispoljila kroz niz obračuna koji su mu se nametnuli mimo njegove volje. Naime, skoro u svakom gradu u koji bi došao da se odmori nailazio bi na nekoga ko je želeo da se ogleda sa njim u direktnom dvoboju. Tako je bio prinuđen da reaguje i pošto je uvek bio uspešniji, morao bi da napusti grad kao nepoželjan. Na taj način točak sudbine se vrteo u beskraj i Holidej je, bez obzira koliko nevoljno, jednostavno morao da ga prihvati. Živeo je kako je morao, ali ga nije napuštala nada da će se jednoga dana sve ovo završiti, a on naći toliko željeni mir.

Ispio je kafu i pružio ruku da pomiluje Volfa koji je se šćućurio pored njega. Zatim je zapao u ono čudno stanje polusna da bi u određenom trenutku, pritisnut umorom, pao u zdrav, dubok san.

Probudio se u zoru i napustio logor čim su se na istoku zabeleli prvi nago-

veštaji dolazećeg dana. Jahao je celog dana i pola noći, a u osvit zore ulovio jednog velikog divljeg zeca. Našao je pogodno mersto za odmor, a onda pripremio zeca i dobro se najeo.

Nije se dugo zadržavao na jednom mestu pa je nastavio kroz brdski prolaz, a onda duž vijugavog grebena koji se odjednom završavao. Zategnuvši vođice svog mrkova, osmotrio je dolinu koja se pružala duboko ispod njega. Bila je dugačka i široka, a delila ju je bistra rečica čija je voda blistala na popodnevnom suncu. Na udaljenom kraju doline video se mali grad čije su se razbacane kuće poput jata ptica gnezdile na suncu.

Onda je osmotrio zapadni deo ravnice kojim je dominirala velelepna kuća od cigle. Ogromno krdo stoke paslo je na brežuljkastim padinama oko glavne zgrade pored koje se nalazilo još nekoliko sporednih zgrada koje su se pružale sve do obale. Pored reke je vodio uzan vijugav put koji je vodio na zapad, sve do grada na kraju doline.

Nadao se da je grad povezan sa drugim mestima redovnom linijom diližanse i da će moći da nastavi put onako kako mu više odgovara. Pored toga, mogao je da odmori konja i, ako mu se grad bude dopao, ostane dan dva i oporavi se od napornog jahanja.

Kratko je uzdahnio i poterao konja prema gradu.

Kroz cvećem prošarane proplanke dojahao je do travnate obale. Na mestu gde je reka gradila oštru okuku nalazila se koliba sklepana od dasaka sa

jednim jedinim prozorom i malo nahe-
renim dimnjakom iz koga se dizao viju-
gav stub sivkastog dima. Jedan bradati
naseljenik kopao je baštu zasejanu pa-
suljom i krompirom ograđenu niskom
ogradom od bodljikave žice. Tri ovce
čupkale su bokore trave u blizini koli-
be, a nedaleko od njih pasle su i koze
nabreklih vimena.

Verovatno naseljenici, pomislio je
Dok prolazeći, setivši se talasa nase-
ljeničkih kola sa belim arnjevima koja
su se poslednjih meseci valjala preri-
jom. Većina tih naseljenika pošla je na
Zapad da iskoristi pogodnosti koje je
na ničijoj, odnosno državnoj zemlji na-
seljenicima pružao Zakon o naseljavan-
ju.

Džordžijanac je nastavio niz reku i
prošao pored još dva naseljenička ima-
nja. Na jednom od njih bila je izgrađena
koliba od drveta i blata, a na drugom
se nalazila kućica od dasaka okružena
povrtnjakom. Svako od ova dva imanja
bilo je ograđeno bodljikavom žicom.

Jahao je dalje, kroz šumarke pamuko-
vog drveta i nastavio ka okuci. Kada je
stigao, pažljivo je obišao jedan „džep“
žbunja i krenuo dalje. Odjednom je,
neposredno ispred sebe, začuo nečiji
smeh praćen ljutitim ženskim glasom.
Prošao je između dva džinovska pamu-
kova drveta i zaustavio konja na ivici
jednog proplanka. Na deset metara da-
leko od njega, nagnuti napred u sedlu,
sedela su na konjima dva muškarca.
U trenutku kada je Dok naišao oni su
mu bili okrenuti leđima i pažnja im je
bila potpuno zaokupljena pogledom na
mladu ženu u plićaku reke.

Naime, ona je stajala u vodi potpuno
naga, samo delimično zaklonjena le-

lujavom zavesom retkog rastinja koje
je raslo na obali. Tamna voda zaplju-
skivala joj je bedra dosežući skoro do
vitkog struka. Da bi se zaklonila od
muških pogleda koji su je, što je oči-
gledno, iznenadili dok se kupala, ona
je držala ruke prekrštene na grudima
pokušavajući da bar malo pokrije svoju
nagotu.

– Vi... smesta se mičite odavde! – po-
vikala je ljutito.

– Baš to isto smo mi hteli da prepo-
ručimo tebi, devojko – odvratio je viši
od dvojice konjanika i nasmejao se.

Njegov pratilac, nizak čovek žabljeg
lica, glasno se zakikotao i potegao iz
poluprazne flaše.

– Pa, gospođice... možeš iz ovih sto-
pa izaći iz vode – dobacio je mršavi.
– Možemo se lepo zabaviti. Sol ima ne-
što viskija...

– Da, da – potvrdi njegov pajtaš ce-
reći se. – A mlada dama će nam pružiti
sve ostalo, zar ne?

– Odlazite odavde! – viknula je.

Njena odeća bila je prebačena preko
jedne stene. No, da bi došla do nje mo-
rala je da izađe iz vode i potpuno se
izložila pogledu dvojice bezobraznika.

– Sole... – kazao je visoki konjanik
– mislim da ovako ne ide. Hm... možda
bi bilo bolje da zagazimo u reku i izvu-
ćemo je odande, a onda... Pa ne može-
mo beskrajno da čekamo na uživanje
koje nam sledi!

– Dalje od mene, životinje! – kriknu-
la je mlada žena kada su konjanici po-
terali konje bliže retkom rastinju.

Dok Holidej lagano izvuče revolver.

– Čuli ste šta vam je mlada dama re-
kla – dobacio je hladno.

Oba čoveka okrenula su se u sedlima i iznenađeno odmerila pridošlicu. Za to vreme Holidej je palcem zategao obarač revolvera i u apsolutnoj tišini glasno je odjeknulo metalno „klik”. Žaboliki čovek koga je pajtaš nazvao Sol imao je neprijatno lice unakaženo ožiljcima. Njegov pratilac bio je golobradi mladić kome nije bilo više od dvadeset godina.

– Ko... ko ste vi, do vraga, da tek tako upadate? – zapitao je Sol.

– Samo vi nastavite put, mister! – dobacio je mladić. – Gledajte svoja posla i udaljite se!

Holidej ih je odmerio hladnim pogledom.

– Šta ću učiniti, to je moja stvar. Do sada mi niko nije izdavao naređenja.

Njegove reči ostale su da lebde u vazduhu. Mladić je nastavio da zuri u Holidejev kolt, a onda nespokojno pogledao svoga pratioca. Obojica su pokušali da se usiljeno osmehnu.

– Čujte, mister – počeo je žaboliki Sol – mi smo upravo nameravali malo da se zabavimo sa ovom ženskom. Ona je samo obična seljančica, jedna od naseljenica. Prema tome, možete nam se priključiti u igri ili otići odavde. Mislim da je to zaista pošten predlog. Kada bolje razmislim, možda će ovoj ženskoj goditi da se zabavi sa svom trojicom. Ona nema muškarca uz sebe tako da i ne može da dobije ono što joj...

– Začepi svoja prljava usta! – prekinuo ga je Dok.

Sol se namršti i pogleda ga sa strahom.

– Jeste li vi propovednik ili tako nešto?

– Ova mlada dama rekla vam je da je udaljite! – upozorio ih je Holidej. – Ja je u tome podržavam ovim revolverom. Zato, gubite se odavde i ostavite je na miru!

– Da je ostavio na miru! – iscerio se Sol. – Hoćete da kažete da je ostavimo vama, nije li tako?

– Ako se, dok izbrojim do tri, ne izgubite odavde, dalji razgovor nastaviću kuršumima – nastavio je Dok preteći.

Mladić je okrenuo konja, a Holidej je počeo da broji.

– Jedan...

Sol još jednom odmeri devojkicu, a onda se ponovo okrenuo prema Holideju.

– Dva...

– Ona pripada nama isto toliko koliko i tebi, do đavola! – progundao je Sol i spustio ruku na dršku revolvera.

Dok je mirno sačekao da ga izvuče, a zatim zapucao. Sol je kriknuo, a na njegovom desnom ramenu pojavila se crvena mrlja. Ispustivši revolver, još jednom je glasno jauknuo i levom rukom pritisnuo ranu. Od udara kuršuma zamalo nije pao iz sedla, ali je uspeo da povрати ravnotežu i uputi Doku pogled pun ubistvene mržnje.

– Ja... ne znam ko si ti, mister... ali bilo bi ti bolje da budeš daleko od ove doline kada...

– Hajdemo, Sole – pozvao ga je visoki mladić uzrujano.

– U redu – izusti ovaj grčeci lice. – Već idem, Luk.

Holidej ih je obazrivo motrio dok su skretali konje, lagano jašući ka šumariku pamukovog drveća.

Kada su se udaljili, Dok poviče mlađoj devojci ni ne gledajući je.

– Gospođo, izađite napolje i obucite se! I nemojte misliti na mene, molim vas! Suviše sam zauzet posmatranjem ove dve zmije da bih imao vremena da gledam u vas.

– Pa... mislim da vam mogu verovati – odvratila je. – Znam...za vas je bilo mnogo lakše da im se jednostavno pridružite.

Holidej je čuo pljuskanje vode, ali nije skidao pogled sa dva konjanika koja su se lagano udaljavala.

Neko vreme okolo je vladala tišina.

– Sada se možete okrenuti – dobacila je devojka.

Daleko dole nizvodno, konjanici su već prelazili reku. Holidej ih je još neko vreme pratio pogledom, a onda kliznuo iz sedla i pošao prema devojci. Njena duga kosa boje meda u mokrim bičevima padala joj je na ramena, a tanka bluza prijanjala joj je uz telo tako da su se jasno videle njene pune privlačne obline. Već na prvi pogled Holidej je zaključio da pred sobom ima lepu, rasnu ženu.

– Hvala vam što ste se umešali, mister – kazala je sa zahvalnošću. – Ne znam šta bi se dogodilo da niste naišli.

Dok je tek tada bolje pogleda i primeti da devojka drhti. Bila je mlada, verovatno tek prevalila dvadesetu. Bilo je nečeg blagog u neobičnoj lepoti njenog lica na kome su dominirale prekrasne zelene oči.

– Ja se zovem Holidej, gospođo.

– Ja sam Glenda Bening.

Holidej se još jednom okrenuo i bacio pogled prema dvojici konjanika. Sada su stigli do dugog travnatog uzvišenja i nastavili da se udaljavaju.

– Ko su ove dve zmije? – upitao je.

– Ljudi sa ranča „Kej” – odvratila je Glenda. – Mladić je Luk Kruger, sin vlasnika ranča, a onaj mali je Sol Mek Ins. Ovaj... – počela je i za tren se zacrvenela – oni su mi i ranije dosađivali. No, ovo je prvi put da su me prepali ovde na reci.

– Ubuduće bi morali da budete mnogo oprezniji, mlada damo.

– Da, izgleda da je tako – složila se devojka tiho. – Još jednom vam hvala što ste mi pomogli, mister Holideje. I... hvala vam na savetu.

– Čini mi se da bih sada mogao da nastavim put – rekao je Dok više za sebe.

Ona se sagnula i sa kamena uzela peškir koji nije ni upotrebila.

– Mister Holideje, obično ne pozivam nepoznate ljude ljude u kuću, ali mislim da bi u ovom slučaju trebalo da napravim izuzetak. Da li bi voleli da se poslužite kafom i kolačima? – upitala je, a pogled joj se sreo sa njegovim. Svakako da vam dugujem mnogo posle svega što ste...

– Ne dugujete mi ništa – prekinuo je Dok odlučno dok mu je na krajevima usana zaigrao jedva primetan osmeh. – Međutim, moram da priznam da mnogo volim dobru kafu, a domaće kolače obožavam.

– U redu – osmehnula se. – Moja kuća je gore na brdu.

Dok uze konja za uzdu i pođe za njom kroz šumarak, a zatim uz stepenastu padinu sve do vrha uzvišenja na kome se nalazila pristojno sagrađena brvnara sa urednim dvorištem i drvenim tremom punim zelenila.

Glavna ulazna vrata vodila su pravo u dnevnu sobu.

– Izvolite, mister Holideje – pozvala ga je mlada žena, pokazujući rukom na drveni sto sa stolicama. – Sedite, smestite se. Ja idem u kuhinju da pristavim kafu.

Koliko je mogao da vidi, i kuhinja je bila uredna, čista prostorija; drveni zidovi, kameni pod, mali šporet na drva i police sa uobičajenin kuhinjskim stvarima.

– Jeste li samo u prolazu kroz našu dolinu, mister?

– Da, samo sam u prolazu.

– Zaista? – upitala je, a u glasu joj se osetio prizvuk razočarenja.

– Da. Verovatno ću već sutra biti van doline. – kazao je Dok. – Ukoliko ne ostanem dan ili dva...

Pošto ga je poslužila kafom, Glenda je unela tanjir sa kolačima.

– Onda biste morali da se pričuvate. Luk Kruger je osvetoljubiv, a njegov drugar isto tako...

– Znam da pazim na sebe. U svakom slučaju to me neće sprečiti da uživam u vašoj kafi i kolačima.

– Drago mi je što to čujem – nasmešila se.

I zaista, nekoliko trenutaka kasnije on je pijuckao toplu kafu i uživao u ukusnim kolačima. Za to vreme Glenda ga je pomno posmatrala morajući da prizna da joj se dopada ono što je videla. Stranac je bio snažan, šarmantan muškarac inteligentnog pogleda i gospodstvenog držanja. Njegovo elegantno odelo davao mu je izgled džentlmena koji je slučajno zalutao u ovu divljinu.

– Jedan od onih majmuna rekao je da nemate muža – dodao je Dok oprezno.

– To je tačno. Nisam udata.

– Možda se to mene ne tiče, gospođice, ali u ovim predelima za ženu nije preporučljivo da bude sama.

Devojka sa razumevanjem klimnu glavom.

– Nisam uvek bila sama – kazala je. – Otac me je doveo u dolinu Šiloh i nas dvoje smo zajedno izgradili ovu kuću. To je bilo pre četiri godine... A onda je tata poginuo. Ubijen je jedne noći kada je izašao napolje da donese drva. Mora biti da se neko već nalazio u zaklonu i vrebao ga da se pojavi.

– Da li je ubica pronađen?

– Ne, ali većina zna odakle je došao.

– Zar? Sumnjate na određenu osobu?

– Pa, ubeđena sam da je bio neko sa ranča „Kej”.

– To je onaj veliku ranč koji se vidi sa vrha grebena?

Ona klimnu glavom.

– Vidite, mister Holideje – nastavila je posle kratke pauze. – mi smo naseljenici. Kao i drugi, u ovu dolinu smo došli jednim kolima i za sebe ogradili deo otvorenog prostora, upravo onako kako nam je zakon dopuštao. Pre četiri godine bilo nas je samo nekoliko pa su nas ljudi sa ranča ostavljali na miru. Pretpostavljam da je vlasnik Bred Kruger računao s tim da ćemo vremenom odustati i da ćemo se odseliti. I zaista, stigla je suša i bilo je veoma teško. Ipak, uspeali smo da preživimo i ostali smo. Onda su stigla još nekolicina i Kruger je shvatio da mu izmiče tlo pod nogama. I šta se dogodilo? Počeo je da nam pravi teškoće...

– Hteo je da ima preriju samo za sebe?

– Tako nekako. Pre nego što smo mi došli, njegova stada pasla su širom cele doline. Naime, on je za svoju stoku koristio i slobodnu državnu zemlju – kazala je Glenda sedajući za sto preko puta njega. – U prvo vreme Krugero-
vi ljudi su nam samo dosađivali; noću su sekli ograde i katkad ubijali naše ovce i koze. A onda su počela ubistva i paljevine kuća. Neki naseljenici su se uplašili i otišli, ali mi nismo hteli da dozvolimo da nas neko tek tako otera sa naše zemlje. Ovde smo na osnovu zakona i tu želimo i da ostanemo, mister!

– Koliko ljudi radi za tog Krugera?

– Petnaestak – odvratila je. – Neki od njih nisu obični kauboji već revolveraši i ubice!

– Kao ova dva lupeža koje sam danas isprašio?

– Luk Kruger je rančerov sin. On ništa ne radi na ranču već samo dosađuje ženama i devojkama u okolini. Što se tiče Sola Mak Insa, on je pravi bandit. Priča se da je u Teksasu učenjen zbog dva ubistva.

– Po svemu što sam čuo rekao bih da vas čekaju prilično teška vremena – primetio je Dok.

– To je razlog zašto su se sami naseljenici povezali. Sada smo zajedno i predstavljamo jedinstven front protiv ranča „Kej”. Računamo da ćemo tako pokazati Krugeru da smo ovde došli da ostanemo i da ćemo uzvratiti udarac ukoliko i dalje budemo ometani u korišćenju naše zemlje.

– Izgleda da se u dolini sprema pravi stočarski rat.

– Mi nećemo odstupiti.

Holidej otvori srebrnu tabakeru i odabra jednu cigaru.

– A kako stoji stvar sa predstavnikom zakona?

– Šiloh ima šerifa sa ograničenim nadležnošću.

– Svejedno, ipak je predstavnik zakona. Ako ste vi ovde na osnovu zakona, onda je dužnost čak i takvog šerifa da se stavi na vašu stranu.

Devojka kratko uzdahnu.

– Naš šerif se zove Džim Mek Brajd. On je dobar čovek, mister Holideje. Ubeđena sam da simpatiše naše napore i... to je sve. Dalje od toga ne ide.

– Boji se Krugera?

– Jednostavno ne želi da bude umešan.

Holidej zapali cigaru.

– Da li mu je Kruger nešto pretio?

– Možda bi stvar trebalo posmatrati na drugi način – odvratila je Glenda. – Džimova žena ne želi da njen muž bude umešan u zemljišne rasprave. Ne znam da li je istina, ali tako se priča.

– Drugim rečima, gospođa Mek Brajd želi da ima živog i zdravog muža – konstatovao je Dok sa prizvukom prezira u glasu.

– Tako nekako – složila se uzimajući šolju. – Hoćete li još kafe, mister?

– Rado, mis Bening.

Ona je ustala i prišla šporetu.

– Pitali ste kakve su nam šanse protiv nasilnika sa ranča „Kej”? Znate, već smo obavili neke pripreme i... angažovali jednog revolveraša. Koštaće nas pet stotine dolara, ali nadam se da će se isplatiti...

– Može li se znati ko je u pitanju?

– Zove s Dugal i ovamo će doći pravo iz oblasti Kenerer.

– Mart Dugal?

Ona nasu kafu u šolju.

– Da, tako mu je ime. Čuli ste za njega, mister Holideje?

Dok kratko dunu kroz nos.

– Da.

– Očigledno nemate dobro mišljenje o njemu – odvratila je upitno ga pogledavši.

– Nadam se da će vam dobro obaviti posao.

– I ja se tome nadam – odvratila je pružajući mu šolju. – Nas desetero je priložilo po pedeset dolara što nije bilo nimalo lako. Znače, život je ovde veoma težak...

Holidej je nastavio da pijucka kafu i razmišlja o Martu Dugalu. Naime, nije lično poznavao dotičnog revolveraša, ali je dosta slušao o njemu. Znao je da se Dugal nije pridržavao osnovnih pravila koja su, bez obzira na sve priče koje su ih pratile, poštovali revolveraši najamnici. Jedni su ga opisivali kao podlog ubicu, drugi kao prevaranta koji iskorišćava ljude, a treći... sada to i nije bilo važno. I baš takav čovek dolazio je ovamo...

S druge strane, šta ga se sve to uopšte ticalo? Kroz nekoliko minuta biće na putu ka gradu koji je ležao na drugom kraju doline. Ova devojka ostaće za njega samo prijatna uspomena kao i mnoge žene koje je, sticajem okolnosti, sretao na svojim putovanjima.

– Vi ste izgleda putnik – litalica, mister? – upitala je Glenda radoznalo.

– Tako bi se moglo reći.

– A ja sam pomislila da... Ako tražite mesto na kome biste mogli zauzeti komad zemlje... No, nema veze! Htela sam da kažem da ova dolina ima odličnu travu i da bi vas ostali naseljenici dočekali dobrodošlicom.

Dok se iskreno osmehnu.

– Hvala vam, ali ne nameravam da se naselim, mis Bening.

– Oh! – uzvratila je, a u tom uzviku jasno se moglo naslutiti razočaranje.

– U stvari, nastavljam put čim popijem kafu.

U tom momentu začuo se topot kopita. Pogledao je kroz prozor i ugledao grupu konjanika koja je izjahala iz šumarka pamukovog drveća i uputila se prema kući. Instinktivno je spustio ruku na dršku kolta. Da li je to možda potera iz Feranga?

– Oh, zaboravila sam da vam kažem – dobaci Glenda prilazeći prozoru. – Kroz nekoliko minuta ovde će se održati jedan sastanak. Ovi konjanici su moji prijatelji, mister.

Holidej povuče ruku.

– Sastanak? – ponovio je upitno.

– Da. Naseljenici iz cele doline skupiće se ovde da naprave plan i da dočekaju mister Dugala. Ova grupa je iz južnog kraja. Za pola sata doći će još nekoliko grupa sa severa.

– Pa dobro... – odvratio je Dok pružajući ruku da uzme svoj šešir. – Pošto imate sastanak, mislim da bi trebalo da krenem.

– Ne, to nije potrebno! Molim vas, ostanite! – insistirala je Glenda. – Ispite bar kafu do kraja! Nećete nam bitni na smetnji jer ćemo sastanak održati ispod onog velikog bora u dvorištu.

– Interesantno... – promrmlja Dok.

– Front protiv ranča „Kej” je moja ideja – kazala je Glenda ne bez ponosa. – Ja sam sazvala prvi sastanak koji smo održali ispod tog bora. Tada su se na moj poziv odazvala samo trojica, ali kako je vreme prolazilo, dolazilo ih je sve više. Sada slobodno mogu reći da su svi uključeni.

– Mogu da primetim da ste vi jedna odlučna dama, mis Bening.

– Hvala, mister Holideje – odvratila je pocrvenevši, trudeći se da na sve načine sakrije želju da taj nepoznati čovek ostane još neko vreme u njenoj kući. – Tačno je da sam ja pokrenula stvar, ali od tada su muškarci uzeli sve u svoje ruke. Posebno Čet Menton.

– Onaj koji je najmio Dugala?

– Čet je rekao da mu je mister Dugal bio posebno preporučen.

– Čini mi se da odavde mogu da ga prepoznam – dobaci Dok prišavši prozoru i posmatrajući ljude koji su se približavali. Pretpostavljam da je u pitanju onaj u smešnom, kicoškom odelu?

– Izgleda da vi znate dosta toga o mister Dugalu?

– Znam samo ono što sam čuo, mis Bening. Tog čoveka nikada nisam sreo.

Konjanici su prišli bliže, a Dok je još uvek pogledom pratio čoveka za koga je mislio da je Mart Dugal. Bio je to mršavko bledog lica u prugastom odelu i košulji drečavo zelene boje. Tako obučen, u većini gradova na granici verovatno bi bio predmet podsmeha da u nisko pripasanom pojasu nije nosio dva preteća revolvera.

– Dodite i upoznajte se sa mojim prijateljinom, mister Holideje – pozvala

ga je devojka uz osmeh. – Ne želim da se pitaju otkuda nepoznat konj pred kućom.

Holidej je klimnuo glavom i izašao za njom na trem.

Baš tada osmorica jahača zaustavila je konje na ivici povrtnjaka. Čovek u kicoškom odelu nezainteresovano je odmerio brvnaru i okolinu, a onda se njegov pogled zadržao na Dokovoj figuri. Mart Dugal je očigledno bio veoma prepreden čovek koji je znao da razlikuje ljude; čim je spazio elegantnog čoveka u crnom, znao je da se ne radi ni o naseljeniku biti bilo kome iz doline.

Ostali su počeli silaziti sa konja.

– Čete – dobacila je Glenda okrećući se prema visokom riđokosom čoveku – želim da te upoznam sa mister Holidejem. Desilo se da se našao u blizini kada su me Kruger i Mek Ins uznemiravali. Zatim je ranio malog u rame i obojicu ih dobro isprašio!

– Biće mi drago da upoznam čoveka koji je ispalio metak u Sola Mek Insa – odvratio je Čet sa osmehom. – Ja sam Menton, mister Holideje.

– Drago mi je, Mentone – pozdravio ga je Holidej stiskajući mu ruku.

– Holidej! – ponovio je kicoš u zelenoj košulji i poterao konja prema tremu ne obazirući se na Glendin povrtnjak. Došavši do ograde, svojim sitnim, zlim očima još jednom je pažljivo odmerio Doka i upitao:

– Da vi niste možda Dok Holidej?

– Tačno, to sam ja – potvrdi Džordžijanac mirno.

– Gle, gle, ko bi se tome nadao! Ovaj čovek uživa ugled najbržeg revolveraša na Divljem zapadu! To je čuveni Dok Holidej lično, nije li tako?

U trenutku je svuda zavladała tišina. Čak i na Zapadu gde je vladao kult revolvera i gde je bilo mnogo različitog oružja, susret dva „majstora” zaista je predstavljao retkost.

– Ja se ne bih baš tako izrazio – komentarisao je Holidej.

– Vidi, vidi, veliki Holidej je uz to još i skroman! – primetio je Dugal po drugljivo. – Priča se da ste jako brzi, Holideje – dodao je malo tiše.

– Zar se baš tako priča?

– Neki čak kažu da si najbolji koji se ikada rodio.

U Dugalovom glasu mogao se naslutiti izazov, ali Dok je odlučio da ne obraća pažnju. Pred njim je bio dug i neizvestan put.

– Ostavljam vas da završite sastanak – odvratio je učtivo.

– Možda ćemo se jednoga dana opet sresti – dobacio je Dugal.

– Možda – odvratio je Dok kratko i uputio se ka mrkovu.

Naseljenici mu otpozdraviše i lagano krenuše prema boru. Dugal je još neko vreme zamišljeno posmatrao Džordžojanca. Onda je odmahnuo rukom i odjahao da se pridruži ljudima koji su platili za njegove usluge. U međuvremenu su sa severa dojahala još trojica, žurno jašući preko proplanaka obraslog niskim rastinjem, žalfijom, cvećem i travom.

– Adios, mis Bening! – dobacio je Holidej penjući se u sedlo.

Ona se tužno osmehnu.

– Vi ste, izgleda, mnogo više od običnog litalice...?

Dok namerno preču ovu primedbu.

– Nadam se da ovo završiti dobro po vas, mis – rekao je i tiho zviznuo Volfu.

– Hajdemo, prijatelju!

– Još jednom hvala, mister Holideje! – doviknula je za njim.

Još neko vreme devojka je stajala i pratila ga pogledom dok se udaljavala niz cvetnu travnatu padinu. Nije mogla da objasni šta se dešava, ali obuzelo ju je osećanje da je izgubila nešto do čega joj je bilo stalo. Doka Holideja je poznavala manje od jednog sata, a ipak je želela da ostane tu u blizini, na domaku njenog pogleda.

– Sastanak je počeo, Glenda – rekao je Čet Menton prilazeći joj. Došavši do nje, obgrlio ju je rukom oko ramena. – Ne možeš tu stajati ceo dan gledajući za jednom skitnicom!

– Ne, naravno da ne mogu, Čet – odvratila je, energičnim pokretom se oslobodila njegovog zagrljaja i pošla prema boru.

* * *

Jašući kroz šumu pamukovog drveta, Dok Holidej je dojahao do reke.

Bilo je već podne i dolina Šiloh je plivala u suncu. Jahač je neko vreme kaskao zasenčenom obalom da bi nešto kasnije stigao do proplanaka gde je prvi put ugledao Glendu Bening i dvojicu konjanika sa ranča „Kej”.

Kratko je uzdahnuo; susret sa ženom kao što je Glenda Bening nikoga nije mogao da ostavi ravnodušnim: bila je mlada, lepa i privlačna i, kako mu se činilo, prema njemu veoma prijateljski raspoložena. Ali, šta je mogao da uradi? Bio je litalica, čovek bez mesta boravka i stalnog zanimanja. Svaki,

makar i sasvim kratkotrajan susret sa ženom, zahtevao je više stabilnosti i odgovornosti. Šteta, pomislio je, Glenda je bila pravi biser i propustiti zbližavanje sa takvom osobom značilo bi ići protiv svojih osećanja.

No, trenutak žaljenja je brzo prošao i on je lagano mamuznuo konja koji je pažljivo zagazio u reku. Stigavši na drugu obalu skrenuo je na put izbrazdan točkovima koji je veoma brzo skrenuo u visoku travu, a onda se naglo spustio u jednu, šumom obraslu dolinu. Jahao je tako puna dva časa, stremeći ka niskom uzvišenju koje je presecalo dolinu po sredini, kao nabrekla vena. Nalazio se u senci uzvišenja kada je ugledao dim, ne običan, sivkast dim koji se diže iz dimnjaka kuhinje u kojoj gori vatra, već taman oblak koji mu je odjednom zaklonio sunce. Bilo je jasno da je vatra gorela negde sa druge strane prevoja. Holidej je zastao, nekoliko trenutaka iz sedla posmatrao gust dim, a onda poterao konja ka oštro ocrtanom grebenu. Kada je stigao do vrha, zapahnuo ga je dim i žestoka vrelinanošena vetrom.

Protrljao je oči i direktno ispred sebe video brvnaru koju je proždirala vatra. Žutocrveni plameni jezici penjali su se uz zidove, a iz krova pretvorenog u buktinju dizao se crn, gust dim. Kovitlac užarenog vazduha vukao je ka nebu vrtlog dima pomešan sa hiljadama varnica i nosio ga preko brdskog grebena. Nedaleko od brvnare gorela je štala; iz nje su odjednom istrčala dva konja, i u galopu odjurila preko dvorišta. Vrtlog vrelog vetra poneo je uvis komade zapaljene slame, a onda se začuo ženski vrisak.

Holidej se munjevito okrenuo i kod prostora za stoku ugledao uplakanu ženu koja se držala za ogradu, a trojica konjanika su je, držeći u rukama uperene revolvare, terali da posmatra kuću koja je gorela. U tom trenutku zidovi i krov su se srušili kao gurnuti nekom nevidljivom rukom. Videvši kako kuća konačno nestaje u plamenu, žena je ponovo glasno vrisnula. S druge strane, konjanici su zavitali revolverima i zavrištali kao Indijanci.

Holidej je već silazio niz padinu.

Brzo je stigao do zadnjeg dela prostora ograđenog za stoku i izvukao kolt. Zauzeti posmatranjem zapaljene štale čiji su drveni zidovi pucketajući popustili i razdvojili se od velike jare, nasilnici nisu primetili njegovo približavanje. Za to vreme žena je histerično plakala i grčevito stežući gredu drvene ograde, zurila ispred sebe u prašnjavu zemlju. U prvi mah Holidej je pomislio da žena gleda u zemlju ispred sebe. Ali, onda se „zemlja” pomerila i on je tek tada prepoznao ženu čije je telo prekriveno prašinom, a haljina iscepana i u dronjcima. Bila je mnogo mlađa od žene koja je stajala i Holidej shvati da su trojica konjanika jedini krivci za njen očajan izgled.

Obuzeo ga je strahoviti gnev; nečujno je kliznuo iz sedla i krenuo napred. Konjanici ga još nisu primetili, ali je mlada žena zurila u njega pogledom punim preklinjanja. Lagano se sagnuo i prikrio iza najniže grede.

— Slušaj, medena — čuo je kako mršavi konjanik govori starijoj ženi — kada tvoj muž dođe kući reci mu samo da je ovo prijateljska opomena sa ranča „Kej”. Sledeći put ćemo doći

sa konopcima, a kao što vidim, krivih grana ima dosta, ha, ha, ha!

– Drugim rečima, poštovana gospođo – dobacio je drugi konjanik duge brade – selite se iz ove doline što pre možete! Ovo je zemlja mister Krugera, što znači da ste na tuđem posedu.

– Zmije...podle zmije! – kriknula je žena.

– Baš je bilo prijatno upoznati te – obratio se treći konjanik devojci u prašini. – Svaki put kada se zaželiš zabave pošalji pismo Lenu Dženkinsu sa ranča „Kej”. Sa zadovoljstvom ću preći najduži put radi ovakve poslastice!

– Bože, kako bih volela da te ubijem! – kriknula je devojka.

U tom trenutku krov na štali se srušio i vetar je poneo užareni pepeo ka nebu.

Dok je palcem zategao oroz svog kolta.

– Možda će vam se ta prilika vrlo brzo pružiti, devojko!

– Ko je to sada, dođavola? – izusti čovek po imenu Dženkins.

– Odbacite oružje! – presekao ga je Holidej jetko.

Bradonja se okrenuo u sedlu i brzo potegao kolt.

No, Dok nije imao milosti. Bandita je trebalo sprečiti da i dalje čini zlo tako da nije oklevao. Njegov precizan i brz hitac pogodio je protivnika tačno u glavu. Preneraženog izraza on se izdigao na uzengijama, a onda lica zamrljanog krvlju glavačke pao u prašinu.

Odmah zatim dugajlija je podigao ruke u znak predaje dok se treći jahač po imenu Dženkins još nekoliko trenutaka dvoumio da li da pođe

za njegovim primerom. Držeći pušku u rukama, on je kao oduzet, zgranuto zurio u Holideja. No, devojka koja je do tog trenutka ležala na zemlji odjednom je poskočila i pružila ruku ka revolveru koji je ubijeni bradonja ispuštio. Dograbilivši oružje, kleknula je pored ograde lica mokrog od suza, ali zgrčenog od mržnje i očaja. Kriknuvši iz svega glasa kao da daje oduška gnevu, bez razmišljanja je pritisnula okidač; odjeknuo je gromovit pucanj i... odneo Dženkinsa iz sedla. Držeći revolver obema rukama, devojka je ponovo nanišaniła na ranjenika koji se uvijao na zemlji.

– Sprečite je! – povikao je mršavko s podignutim rukama. – Za ime božije, ne dajte joj da puca!

No, već je bilo kasno. Revolver je ponovo grmnuo i Dženkins se snažno zgrčio od udara kuršuma koji ga je pogodio u prsa. Zatim je mlitavo klonuo i ostao nepomičan...

Starija žena je priskočila i hitro prebacila šal preko devojčinih golih ramena. Zatim se okrenula prema Doku koji im je lagano prilazio, još uvek držeći revolver u ruci i motreći na mršavog konjanika.

– Ko ste vi? – zapitao je.

– Zove se Van Klit – kazala je starija žena glasom punim mržnje.

– A ostali?

Žena se jedva primetno zaljuljala pa je devojka odbacila revolver i čvrsto je prigrllila. Obe su stajale tako neko vreme, podrhtavajući od preživljenog užasa, dok je vreo vetar nosio ka nebu pepeo njihovog izgorenog doma.

– Len Dženkins i nevaljalac po imenu Porter... – s mukom je promrmrljala starija žena.

– Oni... spalili su nam sve samo zato što smo naseljenici – dodala je devojkica pridržavajući šal uzdrhtalim rukama. – Da je tata bio ovde...

– Moj muž je na sastanku – rekla je starija žena. – Da je bio ovde, napunuo bi ih olovom pre nego što bi uspeali da kresnu palidrvce!

– Siguran sam da bi bilo tako – složio se Dok želeći bar malo malo da ih umiri.

Starija žena tužno uzdahnu. Bila je visoka, srednjih godina, sa prosedim pramenovima u strogo začesljanoj smeđoj kosi. Na sebi je imala jednostavnu haljinu od kockaste tkanine uprljanu prašinom. Bila je simpatična i tiha za razliku od kćerke za koju se na prvi pogled moglo reći da je prava lepotica.

– Mnogo vam hvala, mister – dobacila je priljubivši se bliže uz majku.

– Ime mi je Holidej – odvratio je Dok učtivo, još uvek držeći revolver uperen u Van Klita.

– Ja sam Hana Skot – kazala je žena pokušavajući da se osmehne. – Ovo je moja kćerka Meri. Jako smo vam zahvalne, mister Holideje.

– Šteta što nisam stigao ranije – uzdahnuo je Dok bacivši pogled na zapaljenu zgradu i vatru koja je još uvek lizala uz nagorele grede. – Koliko se meni čini – nastavio je i ljutito pogledao u Van Klita, zakon zabranjuje paljenje kuća drugim ljudima.

– U ovoj dolini ne! – planula je Hana Skot. – Ako ste imali na umu da ga

predate šerifu Mek Brajdu, onda odmah odustanite!

– Nisam baš sasvim sigurna u to, majko! – dodala je Meri. – Mislim da naseljenici nisu bili pravični prema Džimu Mek Brajdu. Znaš... ubeđena sam da mu nije pružena prava šansa da pokaže koliko stvarno drži do svoje značke.

– Možda ću mu sada pružiti takvu priliku – dobacio je Dok. – Gospodo, držaću na oku ovu podlu zmiju sve dok mu čvrsto ne vežete ruke. Upotrebite onaj laso koji visi na Dženkinsovom sedlu. Tamo gde je otišao, laso mu ionako neće biti potreban.

– Zar mislite da... da ga predate šerifu Mek Brajdu? – promucala je Hana iznenađeno.

– U svakom slučaju ne nameravam da ga vodim na nedeljno bogoslužjenje, gospodo.

Van Klit je neprestano zurio u došljaka. Bio je neverovatno mršav, sitnih očiju i sa velikim tamnim ožiljkom na levom obrazu.

– Za ovo će te mister Kruger sigurno obesiti – dobacio je Holideju čim je Hana počela da mu vezuje ruke.

– Mislim da za danas već ima jedan dobar razlog, tako da vam ovaj drugi neće ni biti potreban – odvratio je Dok ravnodušno.

– Onda... ti mora da si onaj koji je ranio Sola i potegao revolver na Luka?!

– Da, ja sam taj.

– Pa to sam mogao i pre da zaključim. Luk i Sol su dojahali i odmah nam sve ispričali. Znači ti si taj revolveraš!?

– Pogodio si, druškane. A sada, daj ruke gospođi. Zavezaćemo te za jabučicu sedla.

Mršavko je počeo da mrmlja.

– Da, da... vidim da ti tu izigravaš nekog viteza. Zato...

– Bilo bi ti bolje da ćutiš! – prekide ga Dok odsečno. – Nego, šta ti radiš na ranču „Kej”? Koje poslove obavljaš?

Van Klit se ponosno isprsisio.

– Ja sam nadzornik.

– To mi baš odgovara.

– Visićeš, Holideje! – ponovio je nadzornik. – Mister Kruger će se postarati za to!

Dok nije obraćao pažnju na njegove pretnje već se obratio ženama.

– Mislite li da je pametno da ostanete ovde? – upitao je. – Ja ću ovog lešinara morati da sprovedem do zatvora.

– Ništa ne brinite, mister. Sada... šta bi još moglo da se desi?

– Još jednom vam hvala za sve što ste učinili, mister Holideje – dobacila je devojka.

Dok dodirnu rukom obod šešira i zviždukom pozva Volfa.

Ali, pas se nije pojavio.

Van Klit se zlobno isceri.

– Zoveš li onog šugavog prerijskog šakala koji je bio u blizini tvog konja?

Holidej ga je ignorisao i još jednom glasno zviznuo. No, Volfa nije bilo nigde...

– Pa lepo sam te pitao, a ti ništa – dobacio je nadzornik. – Možeš zvižditi koliko hoćeš, ali taj šugavi kojot neće doći. Znaš, kada je Len Dženkins ispuštio pušku, ona je opalila i kuršum je pronašao tvog kojota. Pogodio ga je pravo u stomak.

– Gospođo Skot, uzmite revolver od vaše kćeri i uperite ga u ovog prokletog psa. Ako vam se samo učini da ima nameru da se makne, ispalite mu hitac

u stomak. Jeste li me čuli, pravo u stomak!

Ove reči zbrisale su osmeh sa Van Klitovog lica.

– Svakako, mister Holideje – složila se žena uzimajući revolver. U stvari, učinila bih to sa zadovoljstvom.

Dok je potrčao preko ograđenog prostora. Došavši do kraja korala, provukao se između greda i pogledao duž padine. Nedaleko od toga stajao je njegov konj i njuškao nešto na zemlji pored žbuna žalfije. Džordžijanac je potrčao tamo i kleknuo pored krvavog tela svog psa.

– Volfe! – prozborio je skoro šapatom jer mu je gnev štezao grlo. Lagano je odgurnuo laktom konjsku glavu i pomilovao životinju.

Kada ga je Dok okrenuo na drugu stranu Volf je otvorio oči i tiho zacvileo. Iz široke rane na stomaku tekla mu je krv.

– Gospode bože! – uzviknula je Meri koja je u međuvremenu prišla.

Milujući psa koga je za to kratko vreme zavoleo kao starog dobrog prijatelja, Dok je u srcu osećao težinu olova. – Samo što je živ – dodao je promuklo.

Pas je zacvileo i pokušao da lizne ruku svog tek prihvaćenog gospodara.

– Mister Holideje – kazala je devojka spuštajući mu ruku na rame – u Šilohu postoji veterinar, mister Noulend. On uglavnom leči konje i goveda, ali sigurna sam da će moći nešto da uradi i pomogne vašem psu.

– Onda ću odneti Volfa u Šiloh.

Tog trenutka Meri je upoznala drugo lice Dok Holideja, lice koje su ljudi retko kada imali prilike da vide. Neko-

liko minuta pre toga on je hladnokrvno usmrtio nasilnika Portera za tren oka ga „počistivši” iz sedla. Tada je bio osvetnik ledenog pogleda, kamenog lica i pomalo tajanstvenog držanja.

Ali sada, dok je klečao pored psa u njegovim očima bilo je čudne blagosti, glas mu je bio gotovo nežan, a na licu mu se mogla pročitati iskrena tuga.

– Uvežite ranu ovim, mister Holideje – kazala je.

On je bez reči uzeo improvizovani zavoj iz njene ruke, obmotao ga oko Volfovog stomaka, a krajeve zavezao na leđima. Pas je zadrhtao kada ga je podigao sa zemlje i poneo do konja. Trudeći se da bude što pažljiviji, prebacio je životinju preko sedla, a onda i sam uzjahao.

Za nekoliko trenutaka bio je pored Van Klita.

– Kreći! – naredio je.

– Zašto ne ubiješ to psetište? – po-drugnu se Klit. – Nema šanse da ostane u životu.

– Zaveži! – procedio je Dok.

– Crći će na putu – nastavio je nad-zornik sa „Kej” ranča.

– Bolje bi ti bilo da ćutiš! – prasnu Dok. – I moli se bogu ako uopšte znaš šta je to! Jer, ako pas uquine pre nego što stignemo do veterinara, ubiću te bez razmišljanja! Da li si me razumeo?

Klit je osetio odlučnost u njegovom glasu i začutao.

Krenuli su prema gradu ostavljajući iza sebe ruševine Skotovog ranča iza kojih se još uvek dizao dim. Put se lagano peo prolazeći pored davno napuštenih rudnika cinka.

Vreme je prolazilo i dvojica jahača su napredovali u tišini.

Ubrzo su se pred njima ukazale prve gradske kuće, a put je postao širi i izbrazdan tragovima točkova. I tek što su izašli iz dugih senki pamukovog drveća, našli su se na početku glavne ulice koja je blago vijugala. Sve zgrade bile su od dasaka osim banke, impo-zantne građevne od cigala sa velikim prozorima.

Kada su Holidej i Van Klit ušli u ulicu, prolaznici i građani zatečeni napolju su živnuli. Nadzornik sa „Kej” ranča jahao je ispred Džordžijanaca i ispod oka strogo odmeravao građane na ulici. Samo probajte da mi se smejete, govorio je njegov pogled, u isti mah očajan i preteći.

– Gde je Noulendova kuća? – upitao je Dok jednog debeljka koji se sklonio u stranu kako bi ga propustio.

– Prođete salun „Plavi ždrebac” pa onda iza okuke, tačno između dve trgovine – odvrati čovek ljubazno i radoznalo odmeri Volfa. – Uostalom, ima natpis iznad ulaza.

Dok je sledeio njegova uputstva i za nekoliko minuta se zaustavio pred malom kućom sa otvorenom kapijom. Ušao je u dvorište i iznad vrata ugledao natpis: „Nil Noulend, veterinar”.

Još pre nego što je Holidej sjahao, na vratima se pojavio prilično mlad čovek snažne građe u staroj košulji i vrećastim pantalonama. Imao je simpatično lice, a kroz male okrugle naočare Doka su gledale ljubopitljive oči.

– Vi ste Noulend? – upita Dok kratko.

– To sam ja, mister.

Čovek je žurno prišao konju i pažljivo uzeo Volfa. Spustio je psa koji je cvilio na travu i lagano odvezao improvi-zovani zavoj. Odmah je pregledao psa

praćen podrugljivim pokretom nadzornika Van Klita.

– Kuršum je dosta duboko – kazao je pogledavši u Doka.

– Možete li ga izvaditi?

– Mogu da pokušam.. Probaću da ga izvadim i previjem najbolje što mogu. Naravno, ništa ne mogu da vam obećam...

– Učinite sve što morate.

– Čak i ako ostane u životu, neko vreme neće moći da trčka oko vas.

– Razumem. Kada ćete mu izvaditi metak?

– Odmah.

– Dobro. Navratiću opet kroz jedan sat.

– U redu, mister – odvratio je mladi veterinar unoseći Volfa u kuću.

Dok se okrete prema Van Klitu.

– Jaši do zatvora – naredio je hladno.

* * *

Šerifska kancelarija u Šilohu bila je ukleštena između biletarnice i stanice diližanse sa jedne strane i jedne krojačke radnje sa druge. Bila je to skromna drvena kuća malo uvučena sa ulice sa privezištem za konje ispred ulaza.

Tek kada je sjahao, Dok je ugledao jednu neupadljivu staru tablu koja se nalazila pored ulaza. Pokucao je na vrata praćen radoznalim pokretima grupe ljudi koja je stajala nedaleko od ulaza u kancelariju. Svi oni odmah su primetili vezanog nadzornika sa ranča „Kej” i nisu mogli da veruju svojim očima.

– Tražite li Džima Mek Brajda, mister? – dobacio je neko iz gomile.

– Da, tražim ga. Gde je on?

Iz grupe je istupio jedan bradati rudar.

– Mek Brajd je samo delimično šerif. Hoću da kažem... on je šerif samo za određene dužnosti. Najčešće ga možete naći u kovačnici jer je on gradski kovač.

– A kovačnica je...?

– Tu, odmah iza ugla, tik pored škole, mister.

Dok odmeri bradonju.

– Neka ga neko obavesti da dođe ovamo. Recite mu da sam doveo jednog prekršioca zakona koga treba smestiti u ćeliju. I kažite mu da odmah dođe. Ne mogu da čekam ceo dan.

– Odmah – odvratio je čovek kratko.

Ostali ljudi su ćutalu, radoznalo iščekujući dalji razvoj događaja.

Van Klit je hladno odmerio bradonju koji se brzo udaljio. Nešto dalje u ulici jedan neobično visok čovek posmatrao je scenu preko leptir vrata „Plavog ždrepcu”.

Šerif se pojavio nekoliko trenutaka kasnije. Bio je to izuzetno snažan čovek, nag do pojasa i prekriven stotinama kapljica znoja, sa ćubom guste crne kose, simpatičnim licem koje je kvario mali ožiljak na bradi.

Kada je naišao, gomila se razmakala da ga propusti.

Zakoračio je na trem i za tren odmerio Van Klita. Onda je njegov pogled skrenuo ka Holideju.

– Šta se ovde dešava?

– Moje ime je Holidej – predstavio se Dok. – Pretpostavljam da poznajete ovog grabljivog lešinara?

– Poznajem ga, mister. Inače, ja sam šerif Mek Brajd.

– U redu. Hteo sam da pitam da li je po vašem mišljenju paljevine tuđe imovine krivično delo?

– Pređite na stvar, mister Holideje.

– A zašto pre toga ne odgovorite na moje pitanje?

– Paljevina je zločin – odvratio je šerif kratko.

Okupljeni ljudi prišli su malo bliže, dok je čovek u salunu ostao na svom mestu; samo je kratkim odlučnim pokretom otresao pepeo sa cigare.

Dok klimnu glavom.

– Onda mislim da bi ovog zločinca trebali da stavite iza rešetaka – kazao je. – On i još dvojica drugih zapalili su imovinu koja pripada porodici Skot.

– To su naseljenici – dobaci Van Klit sa podsmehom.

– A gde su druga dvojica? – ispitivao je Mek Brajd.

– Mrtvi su – odvratio je Dok.

Mek Brajd mlitavo opusti donju vilicu.

– Vi ste ih ubili?

– Jednog od njih. Postoji svedoci njihovog nedela, šerife. To su gospođa Skot, njena kćerka Meri i ja.

– Skotovi su naseljenici – ponovio je Van Klit, ali ovoga puta nešto tiše.

– Naseljenici koji imaju pravo da budu tu gde su, šerife – naglasio je Dok.

– Znaš šta, Mek Brajde – dobacio je Van Klit, ali ovoga puta nešto glasnije i odlučnije. – Daću ti jedan dobar savet, druškane. Dakle, preseci ove veze i oslobodi me, a tu šašavu budalu odmah oteraj iz grada! To je sve što treba da uradiš ako ne želiš da imaš problema.

Džim Mek Brajd prelete pogledom po okupljenim ljudima čiji se broj za poslednjih nekoliko minuta gotovo

udvostručio. Svi su ćutali i očekivali da vide njegovu reakciju. Oni su bili obični ljudi koji su živeli i radili u Šilohu i ni na koji način nisu bili umešani u ovaj sukob doseljenika i bogatog stočara. Izabrali su Džima Mek Brajda da čuva mir i on je to do ovog trenutka i činio. Ali, sada je nevolje sama došla na njihova vrata i Mek Brajd je bio prinuđen da kaže svoju reč.

– Priznaješ da si zapalio tu kuću?

– upita je šerif nadzornika.

– Zapalio sam zmijsko leglo – odvratio je Van Klit.

Čovek na leptir vratima energično je zgazio opušak.

Gomila je ćutke stajala i gledala.

– Ta je paljevina krivično delo – kazao je šerif najzad.

– Mora biti da si poludeo, zvezdonošče! – progundao je mršavi nadzornik iskezivši se.

– Od sada si uhapšenik – kazao je snažni Mek Brajd i rukom pokazao prema ulazu u zatvor. – Ulazi unutra!

– Zar nisi čuo šta je šerif rekao? – dobacio je Holidej. – Silazi i pravac unutra! – dodao je gurnuvši Van Klita prema ulazu u šerifsku kancelariju.

– Biće mi potrebna vaša detaljna izjava, mister – kazao je šerif ulazeći.

– Dobićete je – složio se Dok kratko.

Kada je nadzornik zajedno sa šerifom i Holidejem ušao unutra, čovek na vratima „Plavog ždrepcu” zapalio je drugu cigaru i vratio se svom stolu.

Unutrašnjost šerifске kancelarije bila je krajnje skromna i jednostavna: sto, dve stolice, mali, čist prozor i ćelija sa drvenim ležajem u uglu. Holidej je gurnuo Van Klita prema vratima male ćelije i sačekao da ga šerif smesti unutra.

Kada je završio, snažni kovač i „po nuždi šerif” se bez reči skljkao u stolicu. Po njegovom držanju Holidej je video da je zabrinut.

– Kakav je vaš interes u svemu ovome? – zapitao je Džordžijanca.

– Bio sam u prolazu – odvratio je Holidej paleći cigaru. – Naišao sam na Van Klita i još dvojicu drugih zveri baš kada su zapalili Skotovu Kuću i štalu. Pomislio sam da moram nešto učiniti.

– Trebalo je da ne guraš svoj glupav nos u tuđe stvaru! – grmnuo je Van Klit.

Mek Brajd je duboko uzdahnio i iz fijeke izvadio komad papira.

– Napišite mi izjavu i potpišite je.

– Izjavu koju ćete koristiti na njegovom suđenju? – hteo je da zna Dok.

Šerif se pokolebao, ali je ipak skupio hrabrost.

– Da, na njegovom suđenju – potvrdio je otegnuto.

Deset minuta kasnije Dok je izašao iz šerifove kancelarije. Mek Brajd je stajao na prozoru i neko vreme ga pratio pogledom. Zatim se vratio do stola i pažljivo pročitao izjavu koju je Holidej napisao i potpisao.

– Šta je to, do đavola, sa tobom, Mek Brajde? – zapitao ga je Van Klit stojeći iza rešetaka.

– Ništa. Sa mnom je sve u redu, Van Klite.

Nadzornik je zapalio cigaru.

– Možda ti je život odjednom dosadio?

No, šerif je i dalje čitao Dokovu izjavu.

– Hoću da kažem, sve do sada si bio jako dobar – nastavio je Van Klit odbijajući dimove. – Ovde u gradu

si održavao red, znao si subotom da zatvoriš po kojeg pijanca i paradiraš ulicama sa onom zvezdom na grudima. Sve je bilo u redu, Mek, pošto se nisi mešao u događaje u dolini. Gledao si svoja posla i to je bilo dobro za sve.

Džim Mek Brajd je začuo ispred vrata lake korake i, znajući ko dolazi, duboko udahnuo. Nevolje su upravo počinjale...

Odmah zatim vrata su se energično otvorila i unutra je ušla njegova supruga, krhka žena sa vencem smeđih kovrdža oko lepog lica. U trenutku kada je ušla oči su joj sijale kako od straha tako i od ljutnje. Lagano je zatvorila vrata, kratko odmerila zatvorenika, a onda se okrenula prema svom mužu.

– Maločas sam čula šta se desilo, Džime – kazala je ozbiljnim glasom. – Moramo odmah da razgovaramo.

Van Klit ponovo odbi dim.

– Pokušajte da ulijete malo pameti u tu ludu glavu, gospođo!

– Ti zaveži! – prekinuo ga je Mek Brajd oštro.

– Samo sam hteo da pomognem, šerife.

– Ne treba mi tvoja pomoć!

– Džime – rekla je Junis Mek Brajd – možemo li da govorimo nasamo?

– Zašto da ne? Izađimo negde. Ne verujem da će mi hapšenik pobeći iz ćelije.

– Onda hajdemo kući.

Šerif klimnu glavom i bez reči izađe. Dva puta je zaključao vrata i ostavio zatvorenika u polutami kancelarije. Zajedno sa suprugom odšetao je do kuće primećujući usput da na ulicama ima mnogo više ljudi nego obično. Svuda se

osećala napetost jer se još nikada nije desilo da se iza rešetaka našao neko sa ranča „Kej”.

Kuća Mek Brajdovih bila je udobna i lepo uređena, sa novim nameštajem, zavesama i prostirkama na podu. Naime, Džimova konjušnica je dobro poslovala, a dodatni prihod koji je dobijao kao šerif omogućavao je njegovoj porodici da živi sasvim udobno i bez većih problema.

– Zašto si to učinio, dragi? Zašto?
– upitala je Junis čim su ušli u dnevnu sobu.

Zato što sam još uvek šerif u ovom gradu – odvratio je on muklo.

– Ali, bio si šerif u protekle tri godine pa nikada još nisi uradio nešto kao danas!

– Misliš? Misliš da sam bio šerif, Junis?

– Šta hoćeš time da kažeš?

– Nosio sam šerifsku značku i to je bilo sve...

– Ali, Džime... Kako ne shvataš da je zatvoriti nekoga sa ranča „Kej” isto kao i tražiti vruga? A Van Klit je Krugerov nadzornik!

On gnevno lupi šakom o sto.

– Oh, šta bi ti želela da uradim? Da ga pustim iz zatvora i još ga potapšem po leđima? Pa on je bez dvoumljenja priznao paljevinu! Učinio je to pred svim građanima i samim tim mi je oduzeo mogućnost bilo kakvog izbora!

– Džime, kada su te građani postavili za šerifa oni su pristali da to bude samo za određene dužnosti. Toliko su i mogli da ti plate, zar se ne sećaš? Zato ti treba da vodiš računa samo o gradu, a ne o problemima u dolini!

– Ne mislim da su me izabrali kako bih svemu okrenuo leđa i zažmurio ako se desi neki zločin u dolini – kazao je i prišao prozoru. Napolju su senke postajala sve tamnije i on je znao da će hladan vetar uskoro dunuti sa planine. – Znaš, Junis – nastavio je posle kratke pauze – već dosta dugo sam se pretvarao i mislilo se kako sam ubeđen da su stvari u dolini pravilno postavljene. Onda sam sa raznih strana čuo priče o nasilju, a pre izvesnog vremena grupa doseljenika je došla da mi se požali na sve to. Ja nisam preduzeo ništa zato što...

– Zato što si bio pametan!

On odlučno odmahnu glavom.

– Ne! Nisam ništa preduzeo zato što ti to nisi želela.

– A znaš li zašto? Odgovor je vrlo jednostavan: zato što imam dom, dvoje dece pa sam htela da imam i živog muža. To je razlog, Džime. To i činjenica što želim da sve tako i ostane.

– Osteće, draga moja Junis!

– To se neće desiti ako ostaviš Van Klita u zatvoru, Džime. Bred Kruger je najmoćniji čovek u dolini, zar ne? Šta ako on dođe ovamo sa svojim ljudima? Zar misliš da će grad stati uz tebe? Gospode bože, ti mora da si poludeo! Pa ljudi će samo stajati i gledati te kako stradaš! Zar ne shvataš kako postoji opasnost da останem udovica? – dobacila je, prišla mu sa leđa i sanažno ga zagrlila. – Da li to želiš, Džime?
– prošaputala je tiho.

– A da li ti želiš da imaš kukavicu za muža?

– Ko kaže da bi bio kukavica? Džime, u gradu nema nijednog čoveka koji bi te osudio ako bi ovog momenta pustio

Van Klita iz zatvora! Niko ti ne bi prigovarao i ti to dobro znaš.

Dobročudni snagator uzdahnu.

– Oni bi se samo pravili da me ne osuđuju, Junis. Verovatno bi preda mnom rekli da sam postupio promišljeno, ali duboko u sebi bi mislili da sam obešćastio zvezdu koju nosim na grudima. Jer... sve do sada sam ignorisao nevolje i neprelike koje su se događale u dolini. Možda sam imao izgovor za svoju pasivnost pošto su mi do ušiju dolazile samo priče, kafanska govorkanja i ništa više. No, sada je drugačije. Onaj stranac je uhvatio Van Klita na delu i priveo ga u zatvor. Dao mi je pisanu izjavu i sada moram sve to da uzmem u obzir. Osim toga, postoje svedoci kao i otvoreno priznanje krivca. Draga, zar ne shvataš da sada nemam izbora?

– Blagi bože! – izustila je ona zajecavši.

Džim Mek Brajd je ispružio ruke i snažno zagrlio svoju suprugu. Razumeo je njen strah. Ona je u Šilohu bila srećna. Imali su lep dom, decu i sigurne prihode koji su omogućavali udoban život. Samo... možda je sve bilo tako idilično samo zato što je on žmurio pred dramatičnim događajima koji su se odigravali u dolini. Ili pak, zato što nikada nije stao na put Breda Krugeru?

A možda je postojao još jedan razlog za njena strahovanja, razlog koji nije bio izgovoren, ali ipak tako prisutan..? Junis se verovatno sećala događaja koji se odigrao još pre nego što su naseljenici počeli da dolaze; imala je osamnaestak godina i bila samo bezbrižna vesela devojka koja

je satima jahala po preriji uživajući u slobodi. Jednog popodneva njen konj je uganuo nogu pa je morala pešice da se vrati kući. Išla je nekom, ne mnogo prohodnom stazom i srela Breda Krugera. Nije mogla da se brani i... on ju je napastvovao. Dugo posle toga nije mogla da se oporavi, sve dok nije srela njega, njenog sadašnjeg muža i vernog životnog saputnika. Kada je, nedugo posle udaje, njen muž prihvatio posao šerifa, počela je da strahuje da mu se nešto ne dogodi, odnosno, da mu Kruger na neki način ne naškodi.

– Zagrli me čvrsto, Džime – prošaputala je tiho.

– Svakako – odvratio je kratko, znajući šta je muči.

* * *

– Ostaće živ, mister Holideje – objavio je veterinar ponosno. Malo me je zabrinuo posle operacije, ali će se izvući. Čvrst je kao bufalo!

Dok se osmehnu.

– Koliko vam dugujem za sve, Noulende?

– Još ništa – odvratio je čovek i namestio naočare – Ispostaviću vam račun kada bude počeo da hoda, a to će biti za dva do tri dana. Dogle mislim da treba da ostane kod mene.

Tog trenutka Holidej je pomislio na poteru iz Feranga. Jaka kiša verovatno je izbrisala tragove pa je pretpostavljao da gonioci besciljno lutaju po visoravni. A možda su do sada odustali, okrenuli konje i pošli natrag? U tom slučaju će moći da provede još neko vreme u Šilohu pre nego što nastavi put. S druge strane, u svakom trenut-

ku bi morao da bude spreman da pođe. A ranjeni Volf ga je samo zadržavao. Stoga je morao da nađe neko rešenje za psa, u slučaju da bude prinuđen da ga ostavi. Uostalom, Volf i nije bio njegov; prihvatio ga je samo privremeno, dok ne nađe neko drugo, prikladnije rešenje.

– U redu. Navratiću za koji dan – odgovorio je i rukom dodirnuo obod šešira. – Vidimo se, mister – dodao je učtivo.

– Ništa ne brinite, ja ću se voditi računa o njemu – obećao je Noulend. Zatim se pomalo zbunjeno nakašljao i dodao:– Ovaj, mister Holideje...

– Da?

– Nisam mogao, a da ne zapazim da ste doveli jednog vezanog čoveka...

– I?

– Budući da ste došljak u ovom gradu, možda ne znate...

– Da je on čovek sa ranča „Kej“?

Noulend nabra čelo.

– Ah, onda znate... To se mene ne tiče, mister Holideje, ali mislim da bi trebalo da vam kažem da je ranč „Kej“ najveći u ovom kraju i da ima najviše zaposlenih. Osim toga, mislim da je Bred Kruger nije od one vrste ljudi kojima se može nekažnjeno stati na žulj. Ovo je samo prijateljsko upozorenje, mister. Da se pričuvate...

Dok klimnu glavom.

– U svakom slučaju vam hvala. I pazite mi na psa – dobacio je i odjahao niz ulicu. Pošao je lagano prema salunu, obasjan zracima kasnog popodnevnog sunca. Pored privezišta stajalo je više konja koji su strpljivo čekali svoje gospodare..

„Plavi ždrebac“ je u stvari bila dugačka, duboka prostorija sa dva šanka od kojih je jedan bio zatvoren. Oko drugog je vladala velika živost jer su gosti u dva gusta reda stajali i čekali da ih posluži šanker sa crnim prevezom preko oka.

Druga grupa bila je okupljena oko stola za kartanje za kojim se odvijala partija pokera. Prilazeći šanku, Dok je video da su igrači za stolom strašno zadubljeni u igru i stoga pretpostavio da je u pitanju veliki ulog. Jedna salunska zabavljačica u izazovnoj haljini uputila mu je zavodnički osmeh, ali se on napravio da je nije primetio. U istom trenutku osmeh na njenim usnama se ukočio, ali je brzo slegnula ramenima i odmahнула rukom kao da kaže da joj je sve svejedno. Sedam ili osam njenih koleginica kružilo je između stolova; neke su pile sa gostima dok su druge diskretno odvodile jednog po jednog na sprat da bi im priuštile malo kratkotrajnog uživanja.

Kada su primetili Holideja, svi gosti su, jedan po jedan, lagano podigli glave kako bi što bolje osmotrili čoveka koji je uhapsio nadzornika sa ranča „Kej“, čoveka čije su sivoplave oči svetlucale čudnim sjajem, kao i cev njegovog revolvera sa drškom od slo-nove kosti. Naravno, Dok nije obraćao pažnju na njihove znatiželjne poglede, već je mirno produžio ka šanku. Čutke je sačekao svoj red, uzeo flašu brendija i odabrao sto u uglu.

Druga zabavljačica u zelenoj haljini odmerila ga je sa zanimanjem i lagano mu pošla u susret. No, tek što je napravila dva – tri koraka, neki dubok glas je zaustavio...

– Nađi nekog drugog, Džuli.

Bio je to glas visokog čoveka koji je pre nekoliko sati sa vrata saluna posmatrao privođenje Van Klita.

Devojka se zaustavi u mestu.

– Da, da, mister Krugere – složila se.

– Kako vi kažete.

U međuvremenu, Holidej je seo ne obraćajući pažnju ni na koga. Neprestano ga posmatrajući, Kruger se uputi prema njemu. Bio je to mršav čovek pedesetih godina, dosta visok, prosele kose i strogog izraza lica. Hodao je lagano naglašavajući svaki korak, držeći cigaru između palca i kažiprsta. Čim ga je spazio, Holidej je pogodio ko je u pitanju. Bila je to starija verzija Luka Krugera.

– Društvo mi nije potrebno, mister Krugere – kazao je čim se ovaj zaustavio pored stola.

Bred Kruger je ipak seo preko puta njega i ozbiljno ga odmerio. Tek tada je Dok spazio i Sola Mak Insa koji je u međuvremenu prišao. Žaboliki revolveraš je imao zavijenu ruku obešenu o vrat i strašno se mrštio.

– Niste baš prijateljski raspoloženi, zar ne? – upitao je Kruger.

– Volim da sam biram svoje prijatelje.

– Pa dobro, Holideje, pošto niste raspoloženi za društvo, preći ću odmah na stvar.

– Učinite to, molim vas!

Rančer odbi gust dim.

– Drago mi je što ste pogodili ko sam. Inače, vlasnik sam ranča „Kej”, najvećeg poseda u dolini – kazao je i namerno začutao kako bi reči koje je izgovorio imale snažnije dejstvo. Naravno, on nije ni znao da Holideja nimalo

nisu impresionirale takve stvari. – Danas ste mojim ljudima pričinili mnogo muke – dodao je.

– Oni su drugima uradili nešto mnogo gore – odvratio je Holidej hladno.

– To se vas uopšte ne tiče.

– Obično sam određujem šta me se tiče, a šta ne.

Bilo je očigledno da Bred Kruger nije navikao da neko sa njim tako razgovara. Zato je za trenutak ustuknuo, zatrepao očima dok mu se na čelu pojavila duboka bora. Uza njega je još uvek nepomično stajao Sol Mek Ins, ali je držao ruke dalje od drške revolvera. Naime, još uvek nije mogao da zaboravi neverovatnu brzinu kojom je Dok tamo kod reke potegao oružje.

– Biću kratak, Holideje – nastavio je Kruger. – Vi ste ubili dva moja čoveka, a nadzornika odveli u zatvor kao običnog kriminalca.

– Što on i jeste – dobaći Holidej muklo. – Paljevina tuđih domova je krivično delo... zločin.

– Spalio je jednog smrdljivog naseljenika! – uzviknu Kruger lupivši pesnicom o sto.

Dok ga ledeno odmeri.

– Kao prvo, mister Krugere, ne volim da neko lupa o sto ispred mene. Kao drugo, taj „smrdljivi naseljenik” se naselio na osnovu zakona.

– Mi u ovoj dolini imamo određeno ime za takve! Ako niste znali, to su najobičniji uljezi!

– Čujte, Krugere, ja sam ovde došao da na miru popijem piće. Vi ste rekli šta ste imali i sada... molio bih da se udaljite od mog stola.

Rančer je iskolačio oči i zapanjeno posmatrao ovog došljaka koji se

ponašao kao da je car. Stisnuo je vilice pokušavajući da obuzda gnev, znajući da njegov trenutak uskoro dolazi.

– Dopustite mi da vam kažem još nešto – progundao je režeći – pa ću vas pustiti da uživate u svom piću – dodao je i energičnim pokretom ustao od stola. – U stvari, hoću da kažem nešto svima u salunu, svim ljudima u ovom prokletom gradu! – nastavio je. – Moj otac Emos Kruger došao je ovamo pre nego što se bilo ko od vas rodio. Došao je i zauzeo zemljište u ovoj dolini. Radio je kao konj da nešto stvori, borio se sa Indijancima i raznoraznim kradljivcima. Posle izvesnog vremena zemlja je počela da vraća uloženi trud i on je uznajmio ljude da rade za njega... To je bio početak stvaranja ovog grada. Za ispašu stoke koristio je slobodnu preriju što sam i ja kasnije nastavio. Ovaj grad nema razloga da se žali jer se u njega ulio novac sa ranča „Kej” i napravio od Šiloha ono što danas jeste. Sve je to stvorio novac iz Krugero-
vog džepa, novac njegovih radnika i kauboja! – povikao je rančer osmotrivši prisutne, kao da traži ima li nekoga ko bi kazao nešto suprotno. – I šta se sada desilo? Neka glupa vlada donela je još gluplji zakon kojim je oduzela slobodne pašnjake, moje pašnjake! Oduzela ih je meni i dala ih gomili kozara, ovčara i farmera da na njima napasaju koze i sade povrće! Ako ništa ne preduzmem protiv tih prokletih naseljenika koji su se namnožili, uskoro neće biti ni pedlja slobodnog pašnjaka, a zarada ranča pašće na nulu. Moraću da smanjim broj grla, a samim tim, i ovaj grad će pretrpeti gubitak; sve manje i manje

novca pristizaće sa ranča u trgovine i salune.

– Ali... i naseljenici dolaze i kupuju robu – usprotivio se ćelavi vlasnik prodavnice.

– Niko te nije pitao za mišljenje, Ejbe – promumlao je Sol Mek Ins.

– I zato su danas – nastavio je Kruger – moji ljudi zapalili jednu kuću u kojoj žive te zmije!

– Jeste li završili vašu pridiku, Krugere? – upita Dok, očigledno ravnodušan prema onome što je rančer govorio.

– Trenutno jesam.

– Onda ću ja reći koju reč. Dakle, danas sam video vaše životinje dok su palili nečiju kuću – Po mom mišljenju to je zločin nikakav vaš govor neće moći ništa da izmeni. Palikuće su palikuće, zar ne? I ako šerifska značka znači bar nešto Džimu Mek Brajdu, vaš nadzornik će biti izveden pred sud. Mislim da je to sve što sada treba da se kaže.

– Ima još jedna stvar koja se mora odmah da se saopšti – zarežao je Kruger. – Od prvog trenutka kada ste kročili u ovu dolinu gurali ste nos u stvari koje vas se nimalo ne tiču. Zato mogu da vam kažem da ovde niste poželjni! Uzjašite svog konja i odlazite!

Dokove usne se izviše u prezriv osmeh.

– U čije ime vi to govorite, mister?

– U svoje ime, ali i u ime celog grada i cele doline!

– Meni se čini da govorite samo u svoje ime – zaključio Holidej mirno. – Rekli ste što ste imali i bilo bi bolje da zaćutite!

– Sa mnom još niko nije tako razgovarao! – zaurlao je Kruger.

– Onda je i vreme da to neko učini – odvrati Dok. – Ako vam se moj način ne sviđa i ako hoćete da preduzmete nešto u vezi s tim, onda napred, Krugere. Imate revolver...

Rančer je stajao kao skamenjen, lica zgrčenog u nakaznu masku mržnje prema ovom došljaku koji je imao drskosti da ga izazove na revolverski obračun. Pogledao je Mek Insa, ali je ranjeni revolveraš sa ranča uzmakao.

– Ja sam rančer, Holideje, a ne običan revolveraš – prozborio je Kruger konačno.

– Ali nemate ništa protiv toga da unajmite revolveraše, je li tako? Odlazite odavde, rančeru!

– Još samo jedna reč – procedio je Bred Kruger gazeći petom opušak cigare na podu. – Prestanite da se mešate u poslove mog ranča i idite odavde! – dodao je rančer odsečno, a onda se energičnim korakom udaljio.

Dok ga je ravnodušno ispratio pogledom i podigao čašu.

Za trenutak je u salunu zavladała apsolutna tišina. Svi gosti su ćutanjem ispratili rančera dok je ljutito prolazio kroz salun i snažno gurnuvši leptir vrata izašao napolje.

Odmah zatim u prostoriji je ponovo zavladao žagor i piće je poteklo u čaše ljudi poredanih duž šanka. Holidej je ugasio cigaru i pogledavši kroz prozor, video da se Kruger pridružio dvojici konjanika.

– Svaka čast, mister – dobacio je Doku vlasnik trgovine Ejb Džonkers. – Niko se do sada nije tako obratio Bredu Krugeru! Baš niko! Recite mi, molim vas, kakav je vaš interes u svemu tome, mister?

– Nikakav – odvratio je Džordžijanac kratko.

Trgovac ga je zbunjeno pogledao.

* * *

Čovek odeven kao pajac, u drečavo odelo naslonio se na pult u predvorju hotela „Dugi rog”. Sačekao je dok je dežurni portir nervozno ustao sa stolice i prišao mu.

– Vi biste hteli sobu, ser? – zapitao je Gas Dejvis.

– Da, na nekoliko dana – potvrdio je Mart Dugal.

– To će biti dva dolara dnevno, uključujući i hranu – rekao je oštro.

– U redu.

– Molim vas da se potpišete u registar.

Revolveraš je kratko naškrabao ime Dugal i pružio ruku da uzme ključ.

– Soba broj četiri, ser – kazao je Dejvis. – Uz stepenice, pa odmah iza odmorišta.

– Hvala – odvratio je revolveraš sa zadovoljstvom odmeravajući prijatnu unutrašnjost hotela. Naime, on je voleo luksuz i, kada god je to mogao, izbegavao je jeftine pansione. Sa uzdahom je otvorio vrata i bacio je bisage na krevet. Soba je bila mala, ali je pod bio zastrt tepihom, a pored kreveta se nalazio mermerni umivaonik. Zadovoljno je klimnuo glavom i prišao prozoru razmaknuvši zavesu. Pogledao je na ulicu koja je lagano tonula u sumrak pa su tu i tamo već počele da se pale prve svetiljke.

Mrzeo je gradove kao što je Šiloh, pune prašine, vrućine i neprijatnog zadaha. Ipak, podnosio ih je samo

zbog jednog razloga: novca. U takvim sirovim i primitivnim sredinama ljudi su često prinuđeni da potraže pomoć revolveraša i jedino na taj način reše svoje probleme. On se nadao da će jednoga dana zaraditi dovoljno novca da u Frisku kupi pristojnu kuću i živi na drugi način. A dotle će krstariti Zapadom i iznajmljivati svoj revolver onome ko najviše plati.

Pri pomisli na budućnost koju je sanjao odmah se osetio bolje. Počeo je da razmišlja o naseljenicima u dolini, njihovim jednostavnim brvnarama i imanjima odvojenim od slobodne prerije bodljikavom žicom. Po njegovom mišljenju to što su oni posedovali nije bilo vredno borbe, ali na kraju krajeva, to se njega nije ticalo. Bio je plaćen, a to je bilo najvažnije. Naime, naseljenici su mu sve platili u gotovom pa jutros svih pet stotina dolara uložio u banku. Sada je trebao da uradi posao i opravda dobijeni novac. Zevnuo je i pošao ka umivaoniku.

Onda je začuo korake u hodniku ispred vrata.

Instiktivno je spustio ruku na dršku revolvera. U ovom svetu nasilja i podmuklih iznenađenja uvek je morao da bude spreman. Uostalom, opreznost je bila osobina zahvaljujući kojoj je uspeo da se izvuče iz raznih nezgodnih situacija.

– Dugale – začuo se neki glas sa druge strane.

On uperi revolver prema vratima.

– Ko je to?

– Kruger.

On palcem zape obarač revolvera. Kruger! Čovek od čijih napada je trebalo da brani naseljenike! Tu nešto nije u

redu, pomisli i oprezno se došunja do zida. Možda je vlasnik ranča „Kej” vodio sa sobom nekoga od svojih ljudi?

– Dugale, hoću da razgovaramo?

– O čemu?

– O tome kako da zaradiš mnogo novca.

– Koliko ljudi imaš sa sobom, Krugere?

– Sam sam.

– Ne verujem!

– Zaista sam sam, Dugale.

Revolveraš se neko vreme kolebao, a onda se pažljivo nagnuo i okrenuo ključ.

– Gurni malo vrata i ubaci revolver!

– Dobro.

Vrata su se škripeći otvorila i nekoliko trenutaka kasnije Krugerov revolver pao je na pod. Odmah zatim, Dugal je polako stao na prag i polako osmotrio hodnik.

– Kao što vidiš, Dugale, nema nikoga osim mene.

– U redu, Krugere – odvrati ovaj uzdržano. – Uđi.

Rančer je pošao za njim i zatvorio vrata za sobom.

– Čuo sam da dolaziš u ovu dolinu, Dugale. Osim toga, neki moji ljudi su te videli kada si odjahao na sastanak sa naseljenicima. Kasnije sam te i sam video... baš kada si dolazio u ovaj hotel.

– Dugal slegnu ramenima.

– Onda pričaj. Pažljivo slušam.

– Iskreno, bio sam iznenađen.

– A čime to?

– Da je jedan revolveraš tvog kalibra pristao da iznajmi svoje usluge bandi seljaka i ovčara.

– Platili su mi – odvrati Dugal mirno.
– A to mi je najvažnije.

– Nisam mislio da će moći da priušte sebi luksuz i plate čoveka kao ti.

– Zašto ne pređeš na stvar? – upitao je Dugal.

– Pa već sam ti rekao da hoću da razgovaram sa tobom...

– To sam čuo. O čemu?

– O tome kako da zaradiš mnogo novca, čoveče. Eto, to sam imao na umu.

– Samo nastavi.

– Koliko su ti platile one lupeške zmije?

Dugal se nasmejao. Naslonio se na zid i vratio revolver u futrolu.

– Pet stotina dolara.

Rančer se podsmehnu.

– To je sitnina za džeparac. A šta bi trebao da učiniš za taj iznos? Da dojašeš do mog ranča i lepo me pozdraviš?

– Nije važno šta oni očekuju od mene. Rekao sam ti da pređeš na stvar i još uvek čekam.

– Pa evo... – nastavio je Kruger. – Šta kažeš na to da zaradiš tri puta toliko? Hiljadu i pet stotina dolara?

– A šta bi trebalo da uradim?

– Da radiš za mene umesto za njih.

– Ti, znači, želiš da promenim stranu?

– Baš tako – odvratio je Kruger klimnuvši glavom. – Vidiš, kada sam čuo da dolaziš ovamo, rešio sam da te dovedem na moju stranu. Čoveka tvog talenta mogu da iskoristim u mojoj borbi da iz doline najurim podmukle lupeže koji mi otimaju zemlju.

– Ali, oni su me već unajmili.

– Svaki čovek ima svoju cenu, Dugale. A ja mislim da je tvoja oko hiljadu

pet stotina dolara. Moraš priznati da je to prilična svota.

– Moram da mislim na svoj ugled.

Rančer se promuklo nasmeja.

– A misliš da ćeš dobiti na ugledu ako budeš kahao sa bandom seljaka i prljavih ovčara?

Dugala se okrenuo i prišao prozor. Dugo je nepomično gledao u jednu tačku, a onda se okrenuo.

– Ako se čuje da sam okrenuo ćurak i promenio stranu...

– A ko bi mogao da proširi tu vest? – upitao je rančer. – Ti prokleti naseljenici sigurno ne. Kada budem završio sa njima, ti prokletnici će biti plen za lešinare ili će glavom bez obzira bežati na zapad, daleko od tvog uobičajenog kruga kretanja. U svakom slučaju, možeš da kažeš da si promenio stranu kada si shvatio da je rančer u pravu. Konačno, jedan Mart Dugal sigurno ne bi hteo da bude na strani hulja, lupeža i otmičara zemlje.

Dugal uzdahnu. Tačno je da su ga unajmili naseljenici koji su mu dali novac, što znači da je morao da se pridržava pravila revolveraškog ponašanja. Ali, šta ako su oni zaista bili lopovi i otimači zemlje? Zar to nije bio dobar razlog da se predomisli?

U stvari, Dugala je privlačio novac koji mu je rančer nudio pa je tražio dobar izgovor za prihvatanje tako privlačne ponude. Osim toga, kada je posle svega što je čuo malo bolje razmislio, izgledalo mu je daleko dostojanstvenije raditi za nekog bogatog rančera nego za gomilu bezvrednih seljaka. Naravno, tu je postojalo i pitanje novca koji je dobio, ali ako su oni bili

lopovi, ko zna da li je novac uopšte i bio njihov?

Tako je u svojoj izopačenoj svesti Dugal već počeo da opravdava sebe za ono što je nameravao da uradi.

– Ti, dakle, želiš da ja jašem za ranč „Kej”? – upitao je rančer.

– Pa nije baš tako...

– Nego?

– Želim da jašeš sa njima, ali da radiš za mene – odvratio je Kruger.

– Da budem špijun u neprijateljskom taboru?

– Brzo kapiraš.

Rančeraova ponuda bila je previše privlačna tako da se Dugal nije više dvoumio.

– Kada treba da počnem? – zapitao je sa osmehom.

– Večeras.

– A novac?

– Polovina noćas kada budeš završio jedan mali posao. Ostatak ćeš dobiti kada prerija u dolini ponovo bude samo moja.

Revolveraš nabra obrve.

– Ne nudiš nikakav predujam?

– To nisam rekao. U stvari, pripremio sam ti nešto veoma interesantno. Videćeš i sam, Dugale.

– Šta to imaš na umu?

– Pošto se budeš nauživao mog dokaza dobre volje, možeš dojahati na ranč „Kej”.

– Ali, planirano je da se sa grupom doseljenika nađem na imanju Četa Mentona!

– Dobro, dobro, kada završimo razgovor na mom ranču, još uvek ćeš imati vremena da stigneš na dogovoreni sastanak. Moramo da porazgo-

varamo o nečemu što treba noćas da se desi.

Dugal zbunjeno žmirnu.

– A što se tiče tog tvog malog gesta dobre volje...

– Predujam će ubrzo biti ovde – odvratio je Bred Kruger otvarajući vrata. – Do viđenja na ranču, Dugale.

Vrata su se zatvorila i revolveraš je ostao sam. Sa uzdahom je prišao prozoru, nestrpljivo očekujući ni sam ne znajući šta. No, posle dva tri minuta u hodniku se začuo šum koraka, a odmah zatim kucanje na vratima.

– Ko je? – upita revolveraš nervozno.

– Vaš predujam – začuo se sa druge strane neki ženski glas.

Odmah je otvorio vrata i pred sobom ugledao crvenokosu devojkicu istaknutih oblina obučenu u izazovnu zelenu haljinu. Bila je jako našminkana i ne naročito lepa.

– Ja sam Rubi – kazala je umesto pozdrava. – Mister Kruger me je poslao da vas razonodim i pružim vam pravo uživanje.

Gledajući njeno zanosno telo, Dugal oseti kako ga nešto steže u grlu. Kada je poslednji put bio sa nekom ženom? Od tada je prošla čitava večnost, pomisli.

– Zatvori vrata, Rubi – kazao je.

* * *

Mesec je „plivao” visoko nad zvezdama kada je Holidej skrenuo mrkova sa glavnog puta i uputio se ka kolibi Glende Bening. Napustio je grad odmah posle sukoba sa Krugerom jer je mislio da je tako najbolje. Kasnije će

se vratiti u Šiloh gde je u malom, intimnom hotelu „Madam Klingli” uzeo sobu. Nije znao koliko će se zadržati pošto je sve zavisilo od toga da li će Glenda hteti da uzme Volfa kada prezdрави. U suprotnom, morao bi da ostane i još se stara o njemu sve dok mu ne pronađe novog, sigurnog gazdu. U stvari, za proteklih nekoliko dana toliko se srodio sa životinjom da je nije mogao prepustiti svojoj sudbini. Osim toga, hteo je još jedanput da upozori Glendu na opasnost koja joj preti od Krugera.

A možda je postojao još jedan razlog zbog koga je jahao ka kući Glende Bening. Iako je do sada sreo mnogo lepih i privlačnih žena poput Glende, ona je imala nešto posebno, nešto što ga je privlačilo i teralo da bude blizu te divne žene koja je zračila neobjašnjivim zanosom. Još dok je sedeo u njenoj kući i pio izvanrednu kafu osetio je želju da je zagrlji, ali se nekako uzdržao. I sada dok je jaha pitao se ima li njegova poseta ikakavog smisla... Osim toga, bilo je malo verovatno da bi se ona uopšte i upustila u avanturu sa nepoznatim muškarcem u prolazu. A možda ga čak i nije gledala kao muškarca, već samo kao spasioca kome duguje zahvalnost. Neizvesnost ga je kopkala...

Uskoro je na prozoru obasjanom svetiljkom spazio njeno lepo lice. Ugledavši ga, izašla je na trem da ga dočeka.

– Dobro došli, mister Holideje – kazala je toplo.

– Dobro veče.

– Pomišljala sam da ćete možda doći.

– Zar? Otkuda to?

– Hana Skot mi je ispričala šta se desilo. Rekla mi je i za vašeg psa – objasnila je Glenda. – Kazala mi je da će proći izvesno vreme dok se pas ne oporavi, pa sam pretpostavila da ćete se zadržati u gradu i... da ćete me posetiti.

Dok se neprimetno osmehnuo krajem usana. Ženska intuicija, pomislio je.

– Vi zaista umete da čitate misli, mis Bening.

– Sada vam čitam misli – nastavila je sa osmehom. – I znam da ne biste imali ništa protiv dobre kafe i komada kolača.

– Pa... ne poričem da je to istina... ali – zaustio je Dok ne skidajući pogled sa nje. – Postoji još jedan razlog zbog koga sam došao. To je moj pas Volf. Pošto ne želim da se zadržavam u dolini, hteo sam da ga nekome ostavim. Pa sam mislio ako nemate psa...

– To je najmanji problem, mister – prekinula ga je blago – Za psa će se već naći dobro utočište. Uđite unutra, skuvaću vam kafu – kazala je i pogledala ga prelepim očima u kojima se radoznalost mešala sa nekim neodređenim obećanjem.

Minut kasnije sedeo je za stolom u dnevnoj sobi uživajući u mirisu sveže kafe koji mu je prijatno dražio nozdrve. Što se tiče Glende, ona mu više nego ikada izgledala privlačno dok se kretala ispred njega, vitka i naglašeno ženstvena. Pri slaboj svetlosti petrolejke njena duga kosa ličila je na zlatan slap koji je uokvirio prelepo lice. Sitno karirana, zategnuta bluza isticala joj je ženstvene obline dok je prorez na suknji od jelenske kože otkrivao bron-

zani odsjaj njenih vitkih preplanulih nogu.

– Kako je prošao sastanak? – upitao ju je Dok kada je počela da seče kolač.

– Dobro – kazala je tiho, prisativši se Dokove reakcije kada je saznao za revolveraša. – Izgleda da je mister Dugal ostavio povoljan utisak na sve ljude.

– Zaista? A šta vi kažete?

– Mislim, nisam baš sigurna... – odvratila je zamišljeno.

Srknuo je kafu uživajući u njenom izvanrednu ukusu i ponovo uhvatio Glendin pogled u kome je opet prepoznao ono zagonetno obećanje koje ga je kopkalo. Vredelo je doći u Šiloh, pomislio je.

– Hana mi je rekla da ste Van Klita odveli u zatvor – dobacila je Glenda sedajući za sto. – Da li ga je Mek Brajd stvarno zatvorio u ćeliju?

– Jeste, mis Bening.

– Čet Menton je za noćas smestio Skotove u svoju kuću – rekla je devojka i nasula mu još kafe. – Mnogo se priča o osveti...

– Kakvoj osveti?

– Pa... među naseljenicima se priča o napadu na ranč „Kej”. To bi trebalo da se odigra noćas, mister Holideje.

Dok nije mogao da veruje svojim ušima.

– Oni bi da napadnu ranč iako tamo sve vrví od Krugerovih ljudi?

– Svi su jako zagrejani – objasnila je. – Ubeđeni su da Krugeru treba uzvratiti udarac inače će nas spaliti jednog po jednog... kao što je, uostalom, to učinio sa Skotovima.

– Ako napadnu ranč „Kej”, Krugero-
vi ljudi će ih počistiti kao da gađaju
glinene golubove – kazao je Dok sa
ogorčenjem u glasu.

– Uvereni su da ga mogu nadmu-
driti.

– Šta je razlog za to, mis Bening?

– Čet Menton tvrdi da će mister Dugal
doći noćas do njega radi konačnog do-
govora o tome na koji način nam može
pomoći. On je odlučio da mu predloži
da se već večeras krene u akciju. Pret-
postavlja se da će Dugal predvoditi
napad i tako početi da zarađuje novac
koji smo mu dali.

Dok je verovao u iskrene namere nas-
eljenika koji su želeli da se obračunaju
sa Krugerom, poneti gnevom i
ogorčenjem. Ali, isto tako mu je bilo
jasno da protiv Krugerovih plaćenika
nemaju nikakve šanse... I ponovo se
zapitao se kakva je njegova uloga u ce-
lom događaju. Došao je da još jednom
opomene naseljenike na opasnost, ali
se, posmatrajući Glendu, pitao može
li se držati kao nezainteresovani stra-
nac...

Istina je da ga se ništa nije ticalo,
da je bio samo u prolazu i nameravao
da krene čim nađe utočište za Volfa.
U ovom sukobu nije imao nikakav in-
teres i zato je trebao da ostane po stra-
ni. Konačno, oni su imali svog čoveka,
Marta Dugala koji je bio plaćen da ih
brani i radi za njihove interese. No,
revolveraš mu se činio nepouzdanim i
konačno... bila je tu i Glenda koja ga
je ozbiljno zaokupljala. Činila mu se
mrskom i sama pomisao da je mogao
da je ostavi samu u tom vihoru. Bila je
previše lepa i privlačna, te nikako nije

mogao dozvoliti da postane plen Krugerovih najamnika.

– Hoćete li još kafe, mister Holideje?

– Prijatelji me obično zovu Džon, a ponekad i Dok.

Ljupko se osmehnula.

– A vi mene možete zvati Glenda.

Na trenurak je pogledao kroz prozor; dolina je bila zavijena u tamu i malo svetlosti dopiralo je samo kroz prozore na kućama. Zatim je pogledao ka udaljenoj, ali povećoj grupi svetlih tačkica koje su predstavljale ranč „Kej”. Bio je ubeđen da će Krugerovi ljudi budno čuvati imanje, naročito posle svih današnjih događaja.

Opet počinjem, pomisli prekorevajući sebe. Pa ovde sam samo u prolazu i nemam nijedan razlog da se mešam u sve ovo. A onda je pogledao Glendu i shvatio da razlog ipak postoji.

– Rekoste li da će se sastanak održeti u Mentonovoj kući?

– Da.

– Kako da stignem tamo?

Glenda se ponovo nasmeši.

– Pokazaću vam kada završite sa kafom.

* * *

Biće lakše nego što sam očekivao, zaključio Mart Dugal dok je zavijao cigaretu i slušao Četa Mentona. Stigao je na sastanak u poslednji čas, jer je pre toga proveo bar sat vremena na ranču „Kej”. Bio je zadovoljan pošto se sa rančerom dogovorio da iz sve snage „raspali” ljude i povede ih u napad na ranč.

Sada je video da neće biti potrebno nikakvo nagovaranje jer su Čet i ostali govornici obavili sve umesto njega.

– Mi imamo samo dve mogućnosti – govorio je Menton, obraza zajapurenih od uzbuđenja. – Ili da sedimo i čekamo da budemo sledeći ili da se skupimo i svi zajedno napadnemo prokleti ranč! – grmeo je crvenokosi doseljenik.

Začuli su se povici burnog odobravanja, a neki ljudi su odmah poustajali.

– Ja kažem da krenemo! Da, odmah u napad! Na ranč „Kej”, ljudi! – dobacio je čovek po imenu Zint. – Moramo ovome učiniti kraj! Ti prokletnici su zapalili Skotovo imanje i povredili članove njegove porodice. Svi znamo da se na tome neće zaustaviti... ukoliko ih mi ne zadržimo.

– A da li smo zato dovoljno jaki? – upita Art Krendon, manji čovek sa kozijom bradicom. Treblo bi trezveno razmisliti o tome.

Nalazili su se u velikoj sobi Mentonove kuće, uzbuđeni i ogorčeni. Vatra iz velike peći u uglu prijatno je pucketala i obasjavala njihova, ionako crvena lica.

Sada svi pogledaše u Krendona. Tu je bio debeljuškasti Nemas Zint koji je stezao vinčesterku, nestrpiljivi Menton, ovčari Saliven i Majels sa severa kao i mršavi Leparž, ovčar koji je imao imanje pored ranča „Kej” i nekako se osećao najugroženijim. Sa druge strane sedeo je mormon Moris Pat, ćelavi Met Jorgensen sa sinom koji su samo ćutali i posmatrali.

– Nije važno da li smo dovoljno jaki ili ne, pošto nemamo drugog izbora – dobacio je Leparž. – Ili ćemo biti mirni

i čekati da nam Krugerovi ljudi pale kuće i napastvuju žene, a nas jednog po jednog ubijaju, ili ćemo tom pasjem sinu dati dobru lekciju!

U tom trenutku u kuću je ušao Ed Skot.

– Da li dolazi još neko? – upitao je Majels.

– Nikoga nisam video.

Čet Menton klimnu glavom.

– Jesi li sa nama, Krendone? – upitao je oštro.

Čovek sa bradicom se uzvrpolji.

– Pa...

– Ne znam zašto se dvoumiš? Zar ćeš mirno sedeti kod kuće i čekati da Krugerovi plaćenici dođu i dokrajče te?

– Sa vama sam – odvrati čovek uz uzdah.

– U prvom trenutrku i ja sam bio nespokojan zbog te ideje – dobacio je Majels zavijajući cigaretu. Ali pošto sada imamo profesionalca koji će nas voditi osećam se mnogo sigurnije.

– Mister Dugale – dobaci Menton ozbiljnim glasom – prvobitno smo zamislili da ovo bude dogovor o koracima koje treba preduzeti. Ali posle onog što se dogodilo sa Skotom, nikakva dalja priča nije potrebna. Čini se da je došlo vreme da počnete da zarađujete vašu platu.

– Zato sam ovde – odvratio je Dugal kratko.

– Čuli ste šta želimo da urafimo, mister Dugale – obratio mu se snažni Saliven. – Šta mislite, kakvi su nam izgledi?

– Pre svega, ubeđen sam da ste u pravu što želite da uzvratite udarac – odgovorio je revolveraš. – Kruger je spalio jednog od vaših i treba da mu

pokažete da nećete sedeti skrštenih ruku. Ako budemo dobro isplanirali napad možemo mu dati dobru lekciju.

– Vi ste stručnjak u tim stvarima – dobacio je Menton. – Šta predlažete?

– Iznenadni napad sa zapadne strane, mister.

– Zašto sa zapadne?

– Na putu ovamo prošao sam pored zapadne ograde ranča i ispod jedne dugačke padine video plitku udoljicu koja se pruža gotovo do same kuće. Pored toga, padina je obrasla drvećem koje nam može pružiti valjan zaklon. To znači da se možemo približiti kući i onda iznenada napasti! – dodao je Dugal oštro i odmerio ozbiljna lica oko sebe. – Predlažem da nekoliko zapaljenih buktinja bacimo na štalu, staju i spavaonice.

– To je prava stvar! – složi se Moris. – Oko za oko!

– Ja lično sam za nešto više od paljevine – dobaci Čet Menton. – Mislim da ovde i moja puška treba da kaže koju reč!

– I moja! – pridružio mu se Zint dižući vinčesterku.

Jedan za drugim, naseljenici podigoše ruke uvis, bodreći na taj način jedni druge. Neki su prišli da potapšu Dugala po ramenima nastavljajući da razgovaraju o detaljima napada. Oprezan kao i maločas, Krendon je tražio da razmotre i plan za slučaj da ih otkriju. No, svi su složno odbacili njegove primedbe kao da je tako nešto nemoguće. Još neko vreme su utvrđivali detalje ubeđeni da im opravdanost njihove borbe kao i Dugalovo prisustvo garantuju uspeh.

Konačno su pojahali konje i krenuli. Pre toga Moris je natopio kerozinom

nekoliko smotuljaka suvog sena pričvršćenih na štapove posle čega su ljudi odjahali u noć. Brzo su jahali ka zapadnoj strani Krugerovog ranča. Usporili su tek kada se ispod šume pamukovog drveta blag travnati uspon pretvorio u strmu padinu.

– Čovek se oseća mnogo bolje kada ste vi u blizini, Dugale – dobaci Menton okrećući se prema revolverašu baš u trenutku kada su zbog blizine prevoja znatno usporili.

– Treba da zaradim svoj novac, Mentone – odvratio je Dugal kratko.

Nekoliko trenutaka kasnije svi konjanici su izašli na prevoj i zastali kao u stroju.

Ispod njih se pružao ranč „Kej”; u daljini su mogli da vide samo jasno osvetljenu rančersku kuću dok su pašnjaci bili u mraku.

– Neka niko ne govori! – naredio je Dugal.

Odmah zatim revolveraš ih je poveo niz padinu. Jahali su u indijanskom poretku, klizeći između starih stabala pamukovog drveta. Za nekoliko minuta stigli su do ograde od bodljikave žice.

Dugal je pokretom glave dao znak Majelsu koji je bez reči skliznuo sa konja i čučnuo pored ograde. Obuhvatio je makazama oštru žicu i u apsolutnoj tišini se začulo jedno oštro „klik”. Sledila je druga, pa treća, a onda se Majels bez reči vratio u sedlo.

Jahači su pažljivo poterali konje kroz prolaz i pojahali niz dugačku padinu obraslu retkim drvećem. Kad su stigli do udoljice Dugal ih je poveo kroz jednu, sitnim stenama prošaranu jarugu i negde na polovini zastao da sačeka one koji su zaostali.

– Nismo daleko od kuće – kazao je tiho.

– Zapalimo baklje – šapnuo je Menton,

– Ne! – presekao ga je Dugal. – Sačekajmo!

– Da sačekamo? Šta, do vraga, da čekamo?

– Mene, jer hoću da proverim koga ima napred! – odvrati revolveraš. – Ne želim da naletimo na nekog od Krugerovih noćnih stražara. Najpre hoću da dobro osmotrim okolinu.

– To je sasvim u redu – dobacio je Saliven.

– Neću se dugo zadržati – obećao je Dugal. – Budite spremni da krenete čim se vratim – dodao je i mirno odjahao u noć. Poslednje što su ljudi videli bila je njegova uspravljena silueta koja se sasvim jasno videla na mesečini.

Ljudi su ostali da čekaju u tišini.

– Nadam se da će požuriti – promrmljao je Majels. – Ne sviđa mi se ovo čekanje.

– Zašto? Pa mister Dugal je profesionalac – dobacio je Leparž. – Pretpostavljam da ga je opasan posao naučio opreznosti.

– Znate šta? – javio se Menton nespokojno se osvrnuvši. – Nigde ne čujem Krugerovu stoku, kao da je nema. Ovo mesto je tiho kao groblje.

– I ja sam to primetio – dobacio je Krendon uznemireno.

Četu Mentonu se odjednom učinilo da ih neko posmatra. U potpunoj tami nije mogao da vidi nikoga, ali je osećao da ih iz noćne tame pažljivo prate nečije oči. Lagano, što je lakše mogao, spustio je ruku na dršku revolvera i osvrnuo se.

Delić sekunde kasnije, na dolinu se obrušila smrt. Iz tame je, kao jedna, planulo tuce skrivenih pušaka bljujući vatru i usijano olovo. Prvi metak pogodio je Četa Mentona u grudi tako da je odleteo i sedla tačno na konjanika iza njega, Mejelsa, koji je već bio mrtav u sedlu. Oba tela istovremeno su pala na tlo, a da se nije čuo ni jauk. Saliven je očajnički pokuša da se probije kroz vatrenu liniju koji su činili Krugerovi plaćenici. No, pogodila su ga još dva metka i on se bez reči srušio na zemlju. Iza njega se nalazio Moris koji je sedeo u sedlu kao skamenjen. Pogledao je prema vrhu udoljice gde se nalazio streljački stroj i kuršumima zasipao naseljenike uhvaćene u klopku. Pre nego što je smogao snage da se pomeri dobio je metak u stomak i, čudno se iskrivivši, kliznuo iz sedla. Ipak, smogao je snage da se podigne na kolena i glasno i jasno pozove Dugala u pomoć. No, odmah zatim odjeknuo je sledeći plotun i njegova glava tiho klonu pored žbuna.

Petorica preostalih naseljenika mamuznuli su konje i poterali ih niz padinu jaruge, pravo na cevi pušaka koje su bljuvale vatru. Iako je dobio metak u desno rame, Krendon je nastavio da jaše nošen strahom i krećući se u cik-cak uspeo da prođe pored rančerovih plaćenika. Zint je jahao odmah iza njega. Stigavši do vrha, Nemas je naterao konja na najbližeg strelca i oborio ga na zemlju. Odmah za njim na vrh je stigao Jorgensen na koga se ustremilo nekoliko pušaka tako da se njegovo izrešetano telo trenutak kasnije srušilo na zemlju. Tu su već bili Skot i Leparž koji su istovremeno pro-

jurili kroz stroj. I dok je Leparž zavio u stranu i veoma brzo nestao u noći, Skot se u trenutku dvoumio i to ga je koštalo života; osetio je strahovit vreo udar koji ga je bacio na vrat životinje da bi potom njegovo nepomično telo palo na zemlju.

– Ovo je bilo kao da smo pucali u gomilu slepih pacova na podu štale – dobacio je Luk Kruger svome ocu glasno se smejući.

Vlasnik ranča „Kej” se osmehnuo i spustio pušku dok je nekoliko preživelih naseljenika tutnjeći zamicalo i noć.

– Mislim da nam je ostao još jedan posao koji bi noćas trebalo obaviti – rekao je nemarno. – No, on je daleko lakši od ovoga. I sam znaš da onaj ble-savi šerif drži našeg nadzornika u zatvor, zar ne? To mi se ne sviđa, Luk. Nije dobro za moral ljudi.

– Želiš da izvučem Van Klita i dovedem ga ovamo, oče?

Bred Kruger zapali cigaru.

– Mislio sam da bi ti se tako nešto dopalo, sine. I uzmi Dugala sa sobom. Vreme je da zaradi svoju platu.

– U redu – odvratio je mladi Luk i odmah pozvao Dugala. – Sve će biti u redu, oče – dodao je.

Ubrzo su dvojica konjanika krenula prema Šilohu. Presekli su preko pašnjaka krenuvši starim putem u dolinu i tom prilikom prošli pored imanja jednog od naseljenika. Za trenutak je na prozoru kuće zasvetlela lampa pored koje se moglo videti zabrinuto žensko lice. Večeras će mnoge žene sa strepnjom čekati svoje muževe, a jutro će im doneti strašnu i tužnu istinu...

Za to vreme Dugal i Luk Kruger su žurno i bez reči jahali prema gradu.

Bilo je već oko devet.

Pola sata kasnije dvojica jahača ujahali su u svetlima obasjanu glavnu ulicu. Iz „Plavog ždrepcu” se čuo veseo žamor koji su povremeno prekidali lagani zvuci klavira. No, konjanici nisu ni pogledali prema salunu već su produžili ka gradskom zatvoru. Odande je kroz zavesom zakriljen prozor dopirala slaba svetlost.

– Šerif je tamo – rekao je Dugal zatežući vođice.

– To mi uopšte ne smeta. Ne brini, ja ću srediti Mak Brajda.

– Pucanje na šerifa nije u mom stilu – dobaci revolveraš sa prizvukom prezira.

– Rekao sam da ću ga preuzeti – ponovi Krugerov sin. – Ti samo treba da me podupreš i štitiš.

– U redu, podržavaću te. Šta sada?

– Vidiš, ako bih ja otišao tamo i zakucuo na vrata, pretpostavljam da Mek Brajd baš ne bi bio spreman da mi otvori – procedio je Kruger kroz zube.

– Van Klit je nadzornik na očevom ranču i šerif bi sigurno nanjušio opasnost. Zato ćeš ti pokucati, a ja ću se sakriti na tremu. Pošto on ne zna da radiš za nas pretpostavljam da će te pustiti. No, moraš da izmisliš dobar razlog zbog koga si došao da ga tražiš.

– To je sigurno. Možda...

– Setio sam se, Dugale! Kaži da si došao zbog sukoba koji je tobože izbio kod „Plavog ždrepcu”. Mislim da će Mek Brajd progutati tu laž i da će te pustiti da uđeš unutra i pritom ostaviti otvorena vrata.

– Ja sam angažovan kao revolveraš, a ne kao glumac – odbrusio je Dugal.

– Angažovan si da slušaš naređenja.

Revolveraš se namršti. Najradije bi ovog balavca naučio pameti, ali je odmah pomislio na novac koji je trebao da dobije od Krugera.

– Dobro, uradiću tako – prihvatio je teška srca.

Sačekao je zatim da se Luk sakarije, neprestano se osvrćući i pazeći da ih niko ne primeti. Onda je sjahao, popeo se na trem i zakucuo na vrata.

– Ko je tamo? – zapitao je Mek Brajd iznutra.

– Mart Dugal.

– Ko?

– Dugal, šerife. Ja stanujem preko u hotelu.

– U čemu je stvar, Dugale?

– Hoću da vas obavestim o nečemu, šerife.

Vrata su se otvorila i snažni Mek Brajd je sumnjičavo odmerio revolveraša. Onda mu je pokretom ruke dao znak da uđe.

Mek Brajd je seo u stolicu pisaćag stola i tek onada podigao glavu.

U međuvremenu, Dugal je bacio pogled na ćeliju u uglu u kojij je neki mršavko mirno sedeo na ležaju.

– Zatvori vrata za sobom, Dugale! – opomenu ga Mek Brajd.

– Neću da ih zatvorim, šerife.

– Šta?

– Jedan moj prijatelj želi da vas pose... – Dugal je zastao u pola reči dok mu je ruka poletela ka revolveru.

– Ne činite to, šerife!

Mek Brajd je zastao i tren kasnije već je zurio u cev Dugalovog kolta „45”. Nije usudio da se makne kao

da ne shvata šta se događa. Onda je ugledao Luka Krugera i na čelu mu se pojavila duboka bora.

– Odlazi odavde, Luk! – povikao je ljutito.

– Samo polako, Džime – zacerekao se uobraženi rančerov sin. – Ništa ti se neće desiti, ako ostaneš tako lepo da sediš i ne mešaš se u naš stvari! Kada mi nestanemo moći ćeš da odeš do svoje lepe žene i uživaš.

– Odlazite odavde!... obojica! – zagrmio je Mek Brajd.

– Oh, naravno da ćemo otići odavde... sa Van Klitom

– Đavola ćete otići sa njim!

Luk se nasmeja.

– Vidiš, Džime, moj otac smatra da nisi imao nijednog razloga da uhapsiš našeg nadzornika, baš nijednog! Oh, znam da je zapalio kuću nekom blesatom naseljeniku, ali time je ovoj dolini samo učinio uslugu.

– To će utvrditi porota i sud.

– Moj otac je to već odlučio – odbrusi Luk prezrivo se osmehnuvši.

– Van Klit će se noćas vratiti sa nama, a ti možeš reći ljudima da si ga pustio jer nisi imao dovoljno dokaza. Mislim da to zvuči sasvim dobro.

Snažni šerif – kovač se hrapavo nasmeja.

– Ovo je šerifska stanica, žutokljunče. Čuješ li me? Službena prostorija čuvara zakona! Ja sam ovde službeno lice, a Van Klit zatvorenik koji čeka suđenje – I za sada ostaje ovde!

Luk je izvukao revolver iz futrole.

– Sada mi je dosta! Možeš da se nosiš, Mek Brajde! – dobacio je, uzeo sa stola svežanj ključeva i krenuo prema ćeliji.

– Ne, Luk! – povikao je i skočivši iz stolice pošao rukom ka koltu.

Pištolj mladog Krugera je grmnuo i snažni šerif se zatetutao unazad, odbačen udarom kuršuma koji mu se zario u bedro. Padajući, zakačio je sto i razbacao papire, a onda se, snažno jauknuvši, srušio na pod.

Ne obazirući se na ranjenog šerifa, Luk Kruger je otključao ćeliju i trenutak kasnije, potapšao Van Klita po ramenima. Iako su se sa ulice čuli povici, ljudi sa ranča „Kej” nisu se žurili da izađu. Jedino je Dugal delovao uznemireno.

– Bežimo odavde! – povikao je.

– Izaći ćemo mirno i bez žurbe kao da se ništa nije desilo – odvratio je Luk.

– Želim svima da pokažem da familija Kruger ovde još uvek vodi glavnu reč.

Vam Klit se osmehnu pokušavajući da umiri revolveraša.

– Nema toga ko bi pokušao da nas zaustavi, Dugale. Dvojica sa ranča „Kej” i jedan revolveraš više su nego dovoljni da svakoga stave na pravo mesto.

– A šta je sa njim? – dobaci Dugal.

– Misliš na našeg delimičnog šerifa? – upita Luk podsmešljivo. – Ništa ne brini, taj će se izvući. A možda ću i sam svratiti do njegove lepe ženice i obavestiti je da joj je muž ranjen, ha, ha, ha!

Dugal je otvorio vrata i trojica ljudi su se našla pred gomilom okupljenom oko ulaza u šerifovu kancelariju. Prvi je izašao Luk Kruger, a za njim Van Klit i na kraju Dugal.

– Tome – obratio se rančerov sin nekom čoveku iz gomle. – Nadzornikov

konj je sigurno u štali iza zatvora. Možeš li da ga dovedeš?

— Naravno — prozborio je mali bankarski službenik poslušno i požurio do štale. Bio je uplašen kao i svi ljudi oko njega, ali se nije ni usudio da protivreći sinu moćnog Krugera.

Ostali su ćutali, razočarani i pomalo uplašeni. Zar je moguće da nada koja se tako brzo pojavila ponovo mota da nestane? A taman su se obradovali što se pojavio stranac koji je uhapsio nadzornika sa ranča „Kej”, bolje reći, čoveka koji se suprotstavio Krugeru...

Posle nekoliko minuta sva trojica su uzjahala konje i krenula niz ulicu. Niko ih nije zaustavio niti se usudio da kaže bilo koju reč.

A onda se na tremu začuo neki šum i svi pogledaše prema vratima kancelarije na kojima se pojavio šerif Mek Brajd. Neko vreme ćutke je posmatrao okupljene ljude dok je rana na kuku sve više krvarila.

I pre nego što je uspeo bilo šta da kaže, onesvestio se od bola i s treskom se srušio na drveni pod.

Dok je brzo našao mesto gde je ograda bila presečena. Zaustavio je svog mrkova i osmotrio pašnjake ranča „Kej”. Naime, pre kraćeg vremena napustio je brvnaru Četa Mentona pošto su mu njegova žena i kćerka pokazale put do zapadne granice ranča. Rekle su, takođe, da su pola časa pre toga čule udaljenu puščanu paljbu kao i to da se učesnici noćasnog pohoda još nisu vratili kući.

Holidej je prošao kroz ogradu i ujahao u ranč Krugerovih. I on je čuo puščanu paljbu i sa zebnjom krenuo ovamo. No, ranč je ležao u tišini. Poterao je konja niz blagu, stepenastu padinu i nešto dalje je, izašavši iz šume pamukovog drveta, ugledao tamnu masu goveda poleglu za noćni počinak. Ubrzo posle toga ugleda je i svetlosti ranč kuće.

Onda je u vazduhu osetio opori miris barutnog dima i pogledao u tamnu dolju ispred sebe. Pošao je lagano napred i sanažno zategnuo vođice shvativši da je crna nepomična gomila sa njegove strane u stvari nečije telo. Kliznuo je iz sedla, video izrešetanog Johansona. Uzdahnuo je i pažljivo se zagledao u dolinu. I pored mraka mogao je da razazna nejasne siluete mrtvih tela. Pohitao je niz padinu i naišao na leš Četa Mentona. I ostali su ležali u blizini, ljudi čija imena nije znao...

Bio je šokiran. Očigledno se radilo o masakru. Naseljenici su uhvaćeni u zasedi i surovo likvidirani. Iako nije bio tu, sa sigurnošću je mogao da pretpostavi šta se ovde desilo. Nije mogao da nađe leš Marta Dugala pa je pretpostavio da je revolveraš uspeo da pobjegne.

Popeo se uz padinu i ponovo uzjahao. O svemu ovomo trebalo je obavestiti šerifa. Zato je krenuo nazad, putem koji je vodio u Šiloh. Posle svega nekoliko minuta začuo je jasan topot kopita konja koji su se brzo približavali. Zato je brzo poterao mrkova u zaklon iza jednog drveta i video kako su tri konjanika skrenula sa puta i uputila se ka ulazu na ranč „Kej”. Ostali kauboji dočekali su ih na kapiji glasno kličući. Dok je prišao bliže, stalno se držeći

senke drveća koje je raslo pored puta. U trenutku je pri svetlosti mesečine prepoznao jedno lice,

Bio je to Dugal!

Da, Mart Dugal se veselo smejao i zbijao šale sa kaubojima sa ranča „Kej”. Holidej je kao skamnjen gledao podlog izdajnika i, shvativši šta se dogodilo na pašnjaku, osetio kako ga obuzima ledeni gnev. Taj prevrtljivac je odveo naseljenike pravo u smrt! Ruka mu je sama krenula ka dršci revolvera, ali se u poslednjem trenutku uzdržao shvativši da sam ne može protiv bar dvadesetak ljudi. Tiho je procedio kletvu, a onda se ponovo trgao prepoznavši na mesečini Van Klita! Zar je moguće? Zurio je u njega iz senke pamukovog drveta. Poslovođa sa ranča „Kej” bio je oslobođen!

Sačekao je da se ljudi sa ranča „Kej” udalje prema ranč kući, a onda lagano prošao pored vratnica i uputio se prema svetlostima Šiloha. Gnev ga je obuzeo pri pomisli da je Dugal uzeo novac od naseljenika i da je, okrenuvši ćurak, prešao na drugu stranu i odveo ih u smrt. Zmije kao što je Dugal nisu zasluživale da žive i on je bio rešen da učini sve kako bi ga naučio pameti.

Ujahao je u glavnu ulicu Šiloha i uputio se pravo ka zatvoru. Vrata zatvora bila su otvorena, a ljudi su stjala ispred trema i tiho razgovarali.

– Niste li vi onaj čovek koji je doveo u zatvor hulju Van Klita? – zapitao je jedan građanin.

– Jesam.

– E, on više nije tu.

– Šta se desilo?

– Luk Kruger i revoleveraš Dugal provalili su u zatvor i oslobodili ga.

– Ranili su nam šerifa – dodao je bankarski službenik Tom.

– I niko ih nije sprečio? – zapitao je Dok.

– Mister, niko nije smeo da potegne revolver na ljude kao što su Luk Kruger, Van Klit i Dugal – dobacio je neko iz gomile.

– I pustili ste ih da odu? – nastavio je Dok kao da glasno razmišlja.

– Nismo imali drugog izbora – odvratio je mršavi Tom izbegavajući Holidejev pronicljiv pogled.

– Doktor je upravo izvadio metak iz butune Džima Mek Brajda – dobacio je neko iz gomile. – Sva sreća, nije nešto ozbiljno. Biće mu dobro posle nekoliko dana odmora.

– Gde je sada Mek Brajd?

– Kod svoje kuće. To je odmah iza...

– Znam gde Mek Brajd živi – rekao je Holidej okrećući svog konja. Projahao je kroz grad osećajući u vazduhu zagušljivu atmosferu straha i srama. Zar je moguće da ljudi mogu da se pretvore u tolike kukavice? Bilo je jasno da je strah prisutan, ali može li se čovek toliko plašiti i zaboraviti ljudskost i dostojanstvo?

Nije imao odgovor na ova pitanja i sa osećanjem gorčine se zaustavio pred šerifovom kućom i zakucao na vrata.

Posle nekoliko trenutaka otvorila mu je Junis Mek Brajd.

– Ja se zovem Holidej – predstavio se videvši ženin uplašeni pogled. – Kako je vam je muž?

Junis se zagleda u njega i obraze joj obli rumenilo ljutnje.

– Dakle, vi ste Holidej? Pitajte kako je Džim? Pa evo, reći ću vam. Metak

mu je izvađen, ali će verovatno ostati hrom. Zahvaljujući vama i vašem...

– Ja nisam pucao na njega, gospođo!

– Niste, ali ste doveli Van Klita! – zagrmela je. – Vi ste prouzrokovali celu ovu nesreću! Do sada se Džim dosta dobro slagao sa gospodinom Krugerom.

– Učino sam ono što sam morao, gospođo – odvratio je Holidej tiho. – Isto kao i vaš muž.

– I gledajte gde ga je to dovelo... u postelju sa ranom od metka. To ga je napravilo bogaljem, Holideje!

– Stvarno mi je žao, gospođo.

– Mnogo vam je žao? – sevnula je ona. – I ko ste vi uostalom? Vi ste samo jedna skitnica u prolazu kroz dolinu. Izgleda da vam je stalo da izigravate junaka, ali šta je sa posledicama? Otišli ste i ostavili Džima na cedilu.

Dok je mirno sačekao da Junis Mek Brajd završi, ali se po izrazu njegovog lica videlo da mu to teško pada. U jednom trenutku nešto u njemu se prelomilo. – Hteo bih da vidim vašeg muža, misis Brajd.

– On je tu u sobi sa ulice – odvratila je Junis i sklonila se u stranu da propusti Doka. Ušao je i otvorio vrata sobe u kojoj je, na velikom krevetu sedeo Mek Brajd, naslonjen na veliki beli jastuk. Odmerio je snažnog kovača na čijem licu se mogao pročitati snažan bol.

– Ne obraćajte pažnju na moju ženu, mister Holideje – dobacio je slabim glasom. – Ona je trenutno prilično uzrujana.

– To je razumljivo – primetio je Dok.

– Ima nešto što vam nije rekla.

– Da?

– Imala je jednog posetioca pre nego što su me doneli od doktora...

– Koga?

– Luka Krugera.

– Svraćao je ovde?

– Pretio joj je, Holideje... pretio joj je da će platiti ako ja i dalje budem pravio probleme.

– Kako joj je pretio?

– Da će joj učiniti nešto što je već uradio pre nekoliko godina. To... ja sada jednostavno ne mogu o tome...

Holidej klimnu glavom.

– To je, dakle, razlog zbog koga je tako uplašena.

– Ona... želi da vratim šerifsku značku.

– Verovatno će misliti drugačije kada se oporavite i stanete na noge.

Mek Brajd zavrte glavom.

– Ne, Holideje, neće.

– Shvatam njen gnev, ali ne možete dopustiti da vam kroji život. Razgovor među supružnicima je jedno, ali odluke koje se tiču samo vas, morate donositi sami.

– Oh, bože, kada ti Krugerovi ne bi bili u dolini! – promrmljao je šerif.

Zatim su obojica začutali. Situacija nije bila sjajna, ali... šta učiniti?

Holidej je ispod oka osmotrio sobu; pažnju mu je privukao kuršum na stočiću pored koga se nalazila kovačeva šerifska zvezda.

– Ipak, možda bi neko pokušao da preduzme nešto protiv Krugerovih – odvratio je tiho.

Mek Brajd ga zainteresovano pogleda. U trenutku se trgao jer je u strančevim očima zapazio čudan, ledeni sjaj.

– Da, možda bi mogao – složio se, mada ni sam nije znao šta bi te reči mogle da znače.

Ali, Dok ga nije dugo držao u neizvesnosti.

– Šerife, da li bi vam odgovaralo da imate zamenika? Naravno, samo kratak period dok se ne oporavite.

– Zamenika... – prošaputao je Mek Brajd sa nevericom. – Mislite na sebe, Holideje?

– Da. Mogli biste me odmah zakleti.

– Ali.... Ali... vi ste...

– Pustolov? Revolveraš? Jeste li to hteli da kažete, šerife?

– Pa... ne baš. I vi zaista želite da budete moj zamenik?

– Može biti da me baš činjenica što znam da baratam pištoljem kvalifikuje za tako neobičan posao – dobacio je Holidej.

– Ali... i sami ste rekli da vi ovde nemate nikakvog interesa i da ste... da samo prolazite kroz dolinu.

Dok uze šerifsku zvezdu i stavi je na dlan.

– Kada sam došao u dolinu i video šta se događa, pomislio sam da se to mene ne tiče i nisam želeo da budem umešan. Ali, stvari su se promenile. Neću da vam govorim o razlozima, no mogu da kažem da je ovo noćas prevršilo meru. Video sam podlog izdajnika koji se smeje posle onoga što je učinio. A sada gledam jednog predstavnika zakona ranjenog u vršenju dužnosti i to službenoj prostoriji.... Zbog svega toga sam odlučio da se umešam, Mek Brajde.

– Ali... ako ste mislili da... To vam niko ne može platiti....

– Na tako nešto nisam ni pomislio. Ponekad čovek obavlja neke stvari i bez računa.

Šerifovo lice se zgrči od bola.

– Ali, šta jedan pojedinac može da učini protiv ranča „Kej”?

– Tu brigu prepustite meni. Samo me zakunite i odmah krećem.

No, Mek Brajd se i dalje dvoumio.

– Da šerifov zamenik bude stranac i revolveraš.... Ne znam šta će grad reći – osmehnuo se usiljeno.

– Te kukavice nemaju pravo da prozbore ni reč! Dakle, hajdemo!

– U redu.

Nekoliko minuta kasnije Dok je napustio Mek Brajdovu kuću. Pojahao je konja sa metalnom zvezdom na grudima.

Bila je već ponoć, ali Dok je još uvek bio budan. Jahao je putem koji je presecao dolinu dok je hladan vetar šumeo u visokim krošnjama pamukovog drveća. Jahao je pored žičane ograde ranča „Kej” i video da u velikoj ranč kući još uvek gori svetlost.

Prešao je plitak potok i nastavio da se spušta niz padinu. Iako mu je Džim Mek Brajd dao značku i dalje nije bio siguran u ispravnost svoga postupka. Naime, on je bio begunac pred osvetnicima i sve je bilo tako komplikovano. Nije znao da li se potera iz Feranga vratila kući ili ga još traže... Ako su se i vratili, pomisli u jednom trenutku, ko zna da li će braća Lengtri ikada prestati da ga progone? Da li će do kraja života ostati begunac pred sudbinom?

Glasno je uzdahnio i iskreno priznao sebi da je nemiran, pun ogorčenja i mržnje. Zbog toga nije otišao u hotel gde je platio sobu, nego krenuo kroz noć. Potreba da vidi prijateljsko lice nagnala ga je da pođe ka Glendi i u njenoj naklonosti pronade delimičnu utehu za sva razočarenja koja je morao da izdrži, ali i za ono što ga je čekalo. Shvatio je da je ovo jedan od trenutaka kada čovek koji je tvrd prema životu kao što je on, mora da potraži ravnotežu između zla koje ga guši, i ljubavi koja budi nadu u ljudsku plemenitost. Da, Glenda i njen zagonetni osmeh bremenit tajnom obećanja bili su mu te noći neophodni da bi preživeo i smogao snage za iskušenja koja su ga čekala.

U razmišljanju ga je prekinulo kotrljanje kolskih točkova. Nekoliko trenutaka kasnije iz tame su izronila velika, prerijska kola natovarena stvarima. Dok je za tren zastao i video starinska kola sa arnjevima. Na vozačevom mestu sedeo je mršavi Krendon sa zavojem oko ramena. Pored njega je sedela sićušna žena koja je držala dete u naručju i zurila negde u tamu.

Shvatio je da se radi o naseljeniku koji odlazi i pojahao u pravcu kola.

Ugledavši ga, čovek zategnu uzde i maši se oružja. No, čim ga je prepoznao, spustio je oružje.

– Šta je, odustajete? – dobacio je.

– Pa, ili ćemo se odseliti, ili ćemo biti pokopani – odvratio je Krendon snuždeno.

– Ima i treća mogućnost – dobacio je Dok. – Boriti se protiv Krugera.

Krendon se zagleda u metalnu zvezdu na Džordžijančevoj košulji.

– Vi... vi ste predstavnik zakona?

– Mek Brajd je dobio kuršum – odvratio je. – Ja sam sada njegov zamenik.

– I nameravate da se uhvatite ukoštac sa Krugerovim rančerima?

– Tako je. Ali za to će mi biti potrebna pomoć.

– Na nas nemojte računati, mister – procedila je Krendonova žena kratko. – Moj muž noćas zamalo što nije poginuo. Pokušali su da se odupru Krugeru i skoro svi su pobijeni. Zato ne možemo ostati ovde ni dana. Ima još drugih mesta za život.

– A možda i drugih Krugera...

– Ne! Niko ne može biti tako zao kao što je on!

– To ne znamo. Jer, svuda na ovoj teritoriji ima rančera koji ne žele da im naseljenici zauzmu slobodnu preriju – predočio om je Dok. – Ljudi kao vi moraće jednog trenutka da pruže otpor. Po mom mišljenju, dolina Šiloh je isto tako dobra za...

– Ova dolina za nas znači smrt – prekinula ga je žena odlučno.

– Žao mi je što se tako osećate, gospođo. Meni će sutra biti potrebna pomoć ljudi kao što ste vi.

– Šta će se sutra desiti? – upitao je Krendon.

– Radim na planu da jednom za svagda sredim i onemogućim Krugera.

– Za to će vam trebati mnogo više od običnog plana – dobacio je čovek.

– Trebaće vam čitava armija ljudi!

– Mislim da to mogu sprovesti sa nekolicinom odlučnih doseljenika – odvratio je Dok mirno.

– Na nas ne računajte, mister – ponovila je Krendonova žena kiselo stiskajući usne. – Hajdemo, Ajk, htela bih da pre izlaska sunca budemo daleko od ove proklete doline!

Nije više bilo šta da se kaže. Krendon je poterao konje, a Dok je ostao u sedlu i bez pokreta pogledom pratio kola sve dok nisu zamakla u noć. Zatim se novi zamenik šerifa uputio prema reci.

Našao je gaz i pregazio plicak baš kada je oblak zaklonio mesec. Dolina je odjednom utonula u tamu neprozirnu kao mastilo, a vetar je počeo jače da duva. Holidej je poterao konja uz padinu. U kući na vrhu još uvek je gorela svetlost.

U istom trenutku kada se zaustavio i sjahao, zavesa na prozoru malo se razmakla i on je kroz staklo ugledao lepo Glendino lice. Odmah zatim vrata su se otvorila i ona se pojavila na pragu.

Holidej je već zakoračio na trem.

– Znam da je prilično kasno, mis Glenda...

– Imala sam predosećaj da ćete se noćas vratiti – prekinula ga je devojka uz blag smešak. – To je i razlog što nisam legla.

– Vratio sam se zato što imam jedan posao za vas.

– Onda ulazite! – dodala je široko otvarajući vrata. Zatim je ugledala zvezdu na njegovim grudima i začuđeno izdigla obrve. – Dok pijemo kafu ispričaćete mi sve o toj metalnoj zvezdi koju nosite!

Ušli su unutra. Dok je ona pripremala kafu, Dok joj je ukratko ispričao šta se desilo od trenutka kada su se poslednji put videli.

– Tako sam postao zamenik... – završio je on svoju priču. – Sada, eto, nosim ovu metalnu zvezdu..

Glenda je bila bleđa, ali se dobro držala. Stavila je na sto kafu i kolače, a onda sreća preko puta svoga gosta. U momentu je pokušala da se osmehne, a zatim je njeno lepo lice prekrila senka zabrinutosti i tuge.

– Sve je to tako strašno. Vi ste bezmerno hrabri, ali... šta sami možete da uradite protiv tolikih Krugerovih ljudi?

– U svakom slučaju će mi trebati pomoć.

– Slušam...

– Hteo bih da sutra obidete domove svih naseljenika, Glenda. Mnoge porodice imaju gubitke, neke će se sigurno odseliti, ali neki će ipak ostati. Voleo bih da razgovarate sa što većim brojem ljudi. Recite im da ponesu puške i da se sutra nađu sa mnom kod šerifove kancelarije.

– Urađiću to za vas... – odvratila je tiho.

– Za mene, ali i za dolinu.

– To mnogo lepše zvuči. A mogu li znati zašto su vam potrebni ljudi? I šta uopšte smerate, Holideje?

– Još uvek razmišljam o pojedinosti. Bez obzira na to, recite ljudima da želimo da okončano Krugerov teror i da bez straha treba da mi se pridruže.

– Za stranca koji je ovde samo u prolazu, vi činite dosta ljudima koji za to neće moći da vam plate – prokomentariša devojka toplo, ne skrivajući svoje čuđenje.

– Mislite? Pa eto, i večeras sam dobio kafu i kolače. A isto...

– Ah, pustite to! – prekinu ga Glenda smešeci se. – Ja... pitam se šta je vaš pravi razlog? – dodala je ozbiljno ga odmerivši. U njenim prelepim očima mogla se pročitati žarka želja da dokuči istinu.

– Možda jednostavno želim tako nešto da učinim – odvratio je Holidej.

Ona je zaključila da Dok nastavlja igru jer joj još dovoljno ne veruje i bez ljutnje je prihvatila tu uzdržanost. Ako to sve čini zbog nje što su, i pored rezervisanosti, njegovi postupci jasno govorili, onda će morati da mu otkrije nov putokaz do onoga što želi.

– Tada mogu reći da ste zaista plemenit čovek i mogu samo da vam kažem „hvala” – odvratila je. – A šta ćete sada? Mislim da je suviše kasno da se vraćate u grad. Zašto ne biste prenoćili ovde?

Njegov pogled se sreo sa njenim.

– Zaista je kasno, ali...

– Ali šta?

– Pa... ako saznaju da sam prenoćio kod vas ljudi će govorkati, a to vam sigurno nije potrebno.

– Neka govorkaju, uopšte me se ne tiče – odvratila je devojka odsečno. – Možete prenoćiti u sobi za goste. Neće vam biti udobno kao u hotelu, ali nećete jahati kroz noć do grada.

– Ako vi tako kažete...

– Naravno. Evo, ovde je mala soba za goste. Nije velika, ali najvažnije je...

– Vidim da je čista i udobna. U svakom slučaju, velika vam hvala, Glenda.

– Nema na čemu. Laku noć, Džoni.

Ovlaš se osmehnula i tiho zatvorila vrata. Dok je neko vreme razmišljao o njenim rečima i tek kada je seo na ivicu

kreveta, shvatio je da je veoma umoran. Uskoro je ležao u postelji pokriven udobnim indijanskim ćebetom. Još neko vreme je čuo lake korake u trpezariji, a onda su se začula vrata njene sobe. Znači, Glenda se povukla na spavanje.

Odmah zatim počela je da pada kiša i jednolično tapkanje krupnih kapi po krovu i prozoru zaglušilo je ostale šumove u kući. Mada nije mogao da čuje njeno kretanje u susednoj sobi, Dok je znao da se Glenda u tom trenutku verovatno svlači. Mrak u prostoriji podsticao mu je maštu i on je jasno, kao da stoji pred njegovim očima obasjana suncem, video njene pokrete i čuo šuškanje haljine koja klizi niz telo. Zamislio ju je nagu glatku kožu zategnutu na mekim oblinama i osetio da mu niz kičmu i trbuh klize topli, golicavi žmarci. Munja je sevnula i prekinula ubrzani kovitlac njegove uobrazilje...

No, stvarnost mu nije donela olakšanje. Pitao se šta da uradi. Bilo je jasno da je Glenda učinila dovoljno veliki korak tako što ga je pozvala da prenoći kod nje. Sledeći potez bio je njegov...

Onda je munja zaparala nebo i nekoliko trenutaka kasnije strahovit udar groma protresao je tle. Već sledećeg trena strašan odjek je brzo zamro u daljini, a na vratima se čulo tiho kućanje.

– Džone! – pozvala ga je Glenda bojažljivo.

– Da?

– Smem li da uđem?

– Vrata nisu zaključana.

Ona otvori vrata i neodlučno stade. Njena silueta stidljivo se ocrtava-

la naspram drhtave svetlosti male svetiljke koja je još uvek gorela u dnevnoj sobi. Bujna raščešljana kosa padala joj je kao težak slap na krhka ramena. Na sebi je imala dugačku plavu spavaćicu, vezanu trakom oko struka tako da su se jasno ocrtavale njene izazovne obline. Stajala je glave malo povijene na jednu stranu i posmatrala ga krotkim očima.

Progovorila je glasom bliskim šapatu.

– Možda si želeo da noćas spavaš sam.... ali mislila sam...

– Mislim da znaš odgovor na to pitanje – kazao je ustajući.

Ona je ugasila svetiljku i odaja je utonula u tamu. Holidej joj je pošao u susret. U tom trenutku blesak munje je ponovo obasjao Glendu i celu prostoriju, a odmah zatim začuo se šum klizanja spavaćice...

Dok je snažno obgrlio devojčino nago uzdrhtalo telo i uzeo je u naručje. Onda ju je nežno, kao da se radi o figuri koja može da se slomi, spustio na krevet. Već u sledećem trenutku našli su se u strasnom zagrljaju i otplovili na oblaku strasti, ljubavi i neizmerne čežnje.

* * *

Negde oko deset pre podne novi zamenik šerifa je ujahao u glavnu gradsku ulicu. Bila je nedelja i ispred baptističke crkve su stajali uštogljeni muškarci u neudobnim odelima i gospođe u dugim haljinama i kapama očekujući da se crkva otvori i počne uvodna himna. Nešto dalje nalazila se mormonska crkva u kojoj je služba počela čitavih pola časa ranije.

Holidej je pošao pored prve crkve i zvezda na njegovoj bluzi privukla je poglede ljudi. Neki od vernika odmah su se skupili u grupice živo komentarišući pojavu novog zamenika. Zatim je prošao pored zatvorenih trgovina i saluna „Plavi ždrebac” iz kojeg je čak i u ovo doba dopirala vesela klavirska muzika.

Nigde se ne zadržavajući, Dok se zaustavio ispred vrata šerifove kancelarije i, praćen pogledima dvojice ljudi iz saluna, lagano otključao vrata. Ušao je unutra i na Mek Brajdovom pisaćem stolu i okolnom podu ugledao mrlje krvi. Pogled mu je odlutao do ćelije u uglu; ključ se još uvek nalazio u bravi, a vrata su bila otvorena.

Izašao je napolje na zadnja vrata i našao se u malenom, četvrtastom dvorištu ograđenom starom gvozdenom ogradom. Bila je tu i stara nastrešnica za konje i jedna nakrivljena pumpa. Posle nekoliko trenutaka vratio se unutra zaključivši kako mora pozvati nekoga da raščisti nered.

Vreme je prolazilo i vernici iz baptističke crkve izašli su posle službe na ulicu, malo proćaskali i lagano krenuli kućama. No, dvojica su se odvojila iz gužve i krenula prema šerifovoj kancelariji.

Dok je bio tu i čekao.

– Udite, gospodo! – pozvao ih je pošto su zastali na ulazu. – Mene tražite, zar ne? – dodao je odbijajući dim.

Dvojica lagano priđoše.

– Ja sam Tom Šepard – kazao je viši i mršaviji. – Videli ste me kada ste prošle noći dojahali ovamo. Bio sam ispred zatvora i...

– Sećam se – prekinuo ga je Dok.

– A ovo je Džekob Tofler, velečasni Tofler.

Ćelavi sveštenik se poklonio.

– Dobro jutro, velečasni – pozdravio ga je Dok.

– Mi... videli smo da ste dojahali sa zvezdom i... – zamucio je Šepard zbunjeno.

– I došli ste da proverite kako to i zbog čega, nije li tako?

– Pa, delimično ste u pravu – složio se velečasni.

– U redu. Možete li mi objasniti o čemu se radu?

– Svakako. Dakle, Tom i ja smo članovi gradskog odbora. Ja sam gradonačelnik, Tom je blagajnik.

– Ah, tako! Sada ste se zabrinuli što stranac koga ste svega jednom videli odjednom nosi šerifsku zvezdu?

– Tako nekako – odvrati Tofler tiho.

– Ne treba da se brinete, gospodo. Ova značka još uvek pripada Džimu Mek Brajdu. On me je postavio za svog zamenika samo dok ne ozdravi. Znači, ja sam privremeni zamenik i neću se ovde zadržavati, što znači da neću ni uznemiravati gradske oce.

Tom se skrušeno nakašljao, a Holidej je odbio dim.

– Zašto sada ne pođete kući i ne uživajte u nedeljnom ručku? – upitao ih je.

– Pa... pitali smo se zbog čega ste preuzeli ovaj posao..? – odvrati Tofler iskreno.

Dok iznenađeno podiže obrve.

– A šta biste vi radili kada biste naišli na zmijsko leglo?

Tom Šepard ga zbunjeno pogleda.

– Kakvo je to pitanje, mister? Pa ako čovek naiđe na zmiju treba da je zgazi.

Ukoliko pak naiđe na zmijsko leglo, treba da uništi onoliko zmija koliko je to moguće.

– Dobro ste to objasnili, Šeparde. Dakle, može se reći da ovde u dolini postoji zmijsko leglo koje se nalazi na ranču „Kej”. Ja nameravam da ga uništim na zakonit način, gospodo. Dobro je što mi ova značka daje ovlašćenje za tako nešto.

Tom slegnu ramenima.

– Zaista neobično. Ovaj... mislio sam da ljudima kao što ste vi ne treba ništa osim revolvera...

– Uistinu i ne treba. No, više mi odgovora ako iza sebe imam podršku ove značke, gospodo. Ona će mi pomoći da odaberem dobar mamac i postavim klopku. Dakle – dodade Holidej posmatrajući svoje posetioce – nadam se da vam je sada lakše i da ćete i pored svega uskoro uživati u ručku..

– Vertovatno ste u pravu – odvrati velečasni učtivo.

– Drago mu je što smo se složili. Nego, da li ste odjutros videli Luka Krugera?

– Ne – odvratio je Tom Šepard – ali znam gde će se uskoro pojaviti.

– Gde?

– U salunu „Plavi ždrebac”. Tamo će traćiti novac svoga oca na viski i žene. Svake nedelje, negde oko podne, dolazi sa pajtašima i ostaje do kasno u noć.

Holidej klimnu glavom.

– Hvala vam, gospodo, mnogo ste mi poomogli. Nadam se da ste i vi zadovoljni na dobijenim obaveštenjima!

Dvojica uglednih građana na brzinu izađoše, mrmljajući nešto kao pozdrav.

Dok je ponovo bio sam. Zapalio je još jednu cigaru, a kada je prošlo pola dvanaest lagano se uputio prema salunu „Plavi ždrebac”. Građani su se odmarali kod svojih kuća tako da, osim nekoliko besposličara, na ulici nije bilo nikoga. Dok je nonšalantno gurnuo pokretna leptir vrata i ušao u salun u kome se nalazilo nekih desetak ljudi. Džordžijanc ih je brzo odmerio i odmah video da nigde nema Luka Krugera.

Praćen radoznalim pogledima, lagano je prišao šanku, platio bocu brendija i izabrao sto u uglu, odmah pored prozora. To je učinio s ciljem jer je želeo da sedi na mestu odakle može da motri celu ulicu.

Uskoro je otkucalo dvanaest, ali Luka Krugera nije bilo. U salun je ušao jedan melez sa čovekom koji je, bar po odelu, bio profesionalni kockar. Dok ih je odmerio osećajući laku dozu nestrpljenja. Šta ako je Šepard pogrešio! Ipak, rešio je da bude strpljiv i da čeka. Nasuo je sebi još jednu čašu i odmah potom prišla mu je jedna salunska zabavljačica i sela preko puta. Bila je to prilično lepa zelenooka devojka koja se predstavila kao Suzan. Započela je lak, neobavezan razgovor i on joj je nasuo brendi u čašu koju je donela.

– Volela bih da se bolje upoznamo – obratila mu se sa smeškom. – I mislim da ćemo se u mojoj sobi osećati mnogo intimnije...

– Ja sam na dužnist, Suzan.

Razočarano je napućila usne i stegla ga za mišicu.

– Čoveku kao što si ti ne bih računala uobičajenu taksu...

– Suzan, ti si zaista lepa devojka, ali... rekao sam ti da sam na dužnosti – odvratio je Dok učtivo, ali odlučno.

Dok je razgovarao sa devojkom ali nije skidao pogled sa prozora. Sve je bilo tiho i mirno, a onda... Ugledao je trojicu konjanika.

– Šta nije u redu sa mnom, zameniče? – upitala je devojka ljutito.

– Sve je u redu, draga Suzan. Momak koga ti odabereš treba da je ponosan zbog toga. Ali, ja sam sada na dužnosti i molio bih te da brzo potražiš nekog drugog.

Devojka se lecnu zbog iznenadne tvrdoće njegovog glasa i udalji se bez reči.

Sada je mogao mirno da posmatra konjanike koji su sjahali i vezivali konje na privezištu. Šepard ipak nije pogrešio, zaključio je. Kruger je zakasnio svega petnaestak minuta...

Prvi je u salun ušao Mart Dugal. Koračao je bahato, šepureći se kao petao, obučen u belu košulju i crno odelo. U nisko pripasanim futrolama nosio je dva revolvera koja su jasno pokazivala čime se bavi. Za njim je išao Sol Mek Ins čije je leva ruka još uvek bila u povezu. Poslednji je ušao Luk Kruger, naslednik ranča „Kej”. Nijedan od njih nije primetio novog šerifovog zamenika koji je sedeo pored prozora. Svi su se uputili pravo prema šanku, a krčmar je požurio da ih posluži pićem.

Sol se prvi okrenuo da bi pogledao po salunu. Kada je ugledao Holideja, donja vilica mu se mlitavo obesila, a pogled zapanjeno šetao od njegovog lica do šerifske zvezde na grudima.

– Dugal! Luk! – izustio je hrapavim glasom.

– Šta je, Sole? – zapitao je Luk okrećući se.

– Holidej... – prošaputao je Sol Mek Ins.

Rančеров sin je konačno ugledao Džordžijanca. Odmah se okrenuo i nešto došapnuo Dugal. Što se tiče Holideja, on nije obraćao pažnju na njih sve dok nije popio svoje piće.

U salunu je zavládala tišina. Svi su shvatili da je atmosfera zategnuta i napeto iščekivali šta će se desiti.

– Gle, gle, pogledajte našeg prijatelja, pustolova i revolveraša – dobacio je Dugal podsmešljivo i dovoljno glasno da su ga svi mogli čuti. – I kakva mu je to dekoracija na prsima? Mene podseća na božićnu jelku!

Dok ih nije ispuštao iz vida, ali nije reagovao. Nastavio je mirno da pije svoj brendi i odbija dimove.

Osećajući se bezbednim pored novog plaćenika, Luk Kruger je odlučio da se pridruži šali.

– Šta si to uradio, Holideje? Ukrao si značku od našeg šerifa?

– Delimičnog šerifa – ispravio ga je Sol.

– Znači, ti si delimični zamenik delimičnog šerifa – dobaci Luk i dalje se cereći.

Holidej lagano ustade i odmeri ih ledenim pogledom.

– Ja sam za tebe mister Holidej, Krugere. A ovu značku dobio sam jer sam se zakleo da ću održavati red i mir u ovom gradu. To znači da ja sada predstavljam zakon u Šilohu.

– Zaista velika razlika u odnosu na ono što si ranije bio, skitajući od grada do grada – dobacio je Dugal.

– Tebe nisam pitao za komentar – odbrusi Džordžijanac hladno.

– Mene nećeš prevariti, Holideje – dobaci revolveraš svadljivo. – I dalje si ostao običan revolveraš kao i ostali iz našeg soja. U stvari, čini mi se da ti je sa tom značkom prilično neprijatno.

– Ne interesuju me tvoja naklapanja, Dugale. Ponavljam da sam sada predstavnik zakona u gradu i da nameram da uhapsim Luka Krugera.

Sa Dugalovog lica nestade osmeh. Rančеров sin se okrenuo prema njemu kao da traži podršku, ali revolveraš se instinktivno okrenuo. Isto je uradio i Sol Mek Ins.

Neko vreme je vladala neprijatna tišina.

– Kakvu igru igraš, Holideje? – upita Dugal najzad.

Dok se osmehnu.

– Samo vršim svoju dužnost. Kruger je optužen za krivično delo ranjavanja šerifa i oslobađanje uhapšenika iz zatvora. Kako mi se čini, to nosi oko petnaest godina zatvora.

Luk je zurio u njega izbuljenih očiju.

– Zar si ti zaboravio da sam ja Kruger, čoveče! Kruger, čuješ li? Niko ne može jednog Krugera da stavi iza rešetaka, znaš li to?

– Vreme je da to neko ipak učini... a taj neko biću ja – odvratio je Dok mirno.

Rančеров sin je odjednom izgubio živce.

– Dugale, učini nešto! – počeo je da viče Luk Kruger. – Moj otac te skupo plaća, čoveče! Hajde, spreči ga!

Mart Dugal stade ispred uzbuđenog naslednika ranča „Kej”.

Holidej oseti kako mu žmarci hladne jeze klize niz kičmu. Bližilo se ono neminovno, ono čime se uvek završavao ovakav razgovor. Stisnuo je vilice i ledenim pogledom odmerio mrskog revolveraša, lošeg čoveka i prevaranta koji je koliko juče odveo u smrt nekolicinu naseljenika.

– Skloni se, Dugale – rekao je smirenim glasom.

– Zar samo zbog te tvoje značke? Kao da ne znam da iza nje stoji najobičniji revolveraš!

– Luk Kruger je uhapšen – ponovio je Dok. – Zar ćeš pokušati da sprečiš predstavnika zakona u vršenju dužnosti?

– Ako hoćeš da uhapsiš Luka, onda moraš prvo da me ukloniš – povika revolveraš preteći.

– Posle onoga što se sinoć desilo, to će mi biti zadovoljstvo – odvratio je Dok.

Krčmar je sagnuo glavu i zavukao se ispod šanka. Bled u licu, Luk Kruger se povukao u stranu sa linije vatre, približavajući se Solu Mak Insu koji je još uvek držao ruke dalje od revolvera.

– Spreman sam kad kod zaželiš – saopštio je Dok.

– Zar misliš da sam budala? – odbrusio je Dugal. – Ne bih nikada potegao revolver na značkaroša, čak i kada je u pitanju najordinarniji revolveraš! Samo posle tebe, Holideje!

– Dobro, skinuću značku, Dugale.

– Tako će već biti bolje.

Holidej je hitro skinuo značku i odložio je na sto.

– Da li je ovako u redu, Dugale?

Ovaj se isceri.

– Ah, da.... Sada smo jednaki i mogu mirno da te ubijem – iscerio se i pružio ruke ka revolverima.

Holidejev pokret ruke bio je munjevit; taj pokret pratila je grmljavina revolvera. Na Dugalovom čelu pojavila se mala crvena rupica koja se dosta brzo širila. Onda se zaljuljao, a neispaljeni revolveri su mu mlitavo zadrhtali u rukama. Da bi bio siguran, Holidej je još jednom opalio i ovoga puta pogodio revolveraša tačno u srce. Kicošu su klecnula kolena, a zatim se bez glasa srušio na pod posut strugotinom. Njegovi revolveri zvečeći su odleteli pod sto.

Jedan od posmatrača je uzeo zvezdu sa stola i pružio je Holideju.

– Vaša značka, mister.

On bez reči prikači zvezdu i uperi oružje u Krugera.

– Kao što rekoh, uhapšen si, Luk.

– Ti... ne smeš to da učiniš... – mucao je Kruger.

Dok pogleda u Sola Mek Insa.

– Uzmi Krugerov revolver iz futrole i spusti ga na pod.

Međutim, Mek Ins je još uvek zurio u beživotno telo revolveraša koje je ležalo na podu. Trgao se tek na metalni zvuk Dokovog glasa.

– Šta hoćeš...?

– Krugerov revolver – ponovio je Holidej.

Mali je sa strahom u očima pogledao gazdu i jedva čujno promrmljao:

– Za ime božje, Luk, nemam izbora...

Sagnuvši glavu, pažljivo je izvukao Krugerov revolver iz futrole i pustio ga da padne na pod.

Holidej klimnu glavom.

– Sole, sada ćeš odjahati do svog gazde, pravo na ranč „Kej”. Reći ćeš Bredu Krugeru da mu je sin uhapšen i da čemu se suditi. Posle toga biće sproveden u državni zatvor.

Sol Mek Ins je i dalje nepomično stajao, sivulicu, neprekidno odmahujući glavom u dubokoj neverici.

Dok se okrete prema Luku.

– Napred, Krugere – naredio je.
– Čelija je spremna da te primi.

Ukrućenim, odrvenelim nogama Luk Kruger krete prema leptir vratima. Holidej je bez reči pošao za njim.

Grmljavina revolvera u nedeljno popodne izmamila je građane na ulice. Onu su sada u zaprepašćenom ćutanju posmatrali kako Dok Holidej sprovodi svog uhapšenika do zatvora. Sve je prošlo u potpunoj tišini, tako da su se Holidej i Luk Kruger za tren obreli u šerifskoj kancelariji.

– Ulazi! – dobacio je Džordžijanac uhapšeniku pokazujući mu ćeliju u uglu. On je bez reči poslušao i već sledećeg trenutka metalna vrata su se zatvorila uz zveket.

– Neće ti uspeti, Holideje! – dobacio je Kruger, tek sada shvativši da se zaista nalazi u zatvoru. – Čim Sol prenese poruku mome ocu, on će dojahati ovamo sa svim svojim ljudima!

– To je ono čemu se nadam! – odvrati Dok mirno.

– Šta? Ti mora da si lud! Nadaš se da će svi doći ovamo da te srede! Pa oni će te napuniti olovom, a mene izvući odavde i time će se stvar završiti.

Holidej uze cigaru iz tabakere.

– Treba da se smiriš, Krugeru.

– Da se smirim? Pa ti si zaista poludeo!!

Vreme je prolazilo. Holidej je ćutao i pušio, ne obraćajući pažnju na Krugera i njegove pretnje. Na kraju se, videvši da ničim ne može da iznervira novog zamenika, rančerov sin skljkao na ležaj u ćeliji.

Za to vreme Holidej je naložio peč i skuvao kafu. No, nijednog trenutka nije svraćao pogled sa ulice ne želeći da dozvoli da ga bilo šta iznenadi. Posle nekih sat vremena pred ulazom u šerifsku kancelariju zaustavila su se tri jahača: Glenda Bening i dvojica naseljenika.

Čim se pojavio na vratima, devojčine obraze obli rumenilo.

– Dok, sve sam pokušala... – kazala je umesto pozdrava. – Obišla sam celu dolinu...

– I samo su ova dva čoveka imala dovoljno hrabrosti da pođu s tobom? – upitao je Holidej u nevereici.

U njenim očima mešali su se ogorčenost i sažaljenje.

– Neke porodice su izgubile svoje članove u sinoćnom obračunu, dok se druge spremaju da odu iz doline. Ostali su jednostavno uplašeni. U svakom slučaju, tu je samo nas troje.

– Ja sam Zint – predstavio se visoki Namac. – Video sam vas u kući gospođice Glende, ali nismo razgovarali.

Holidej se ljubazno pozdravio sa njim, a onda se okrenuo prema mršavom čoveku sa zavojem oko ramena.

– Nisam očekivao da ću vas ponovo videti, Krendone.

Čovek se blago osmehnu.

– Ne kaže se uzalud da je jutro starije od večeri – odvratio je. – Znate, razmišljao sam o onim vašim rečima da „u svakoj dolini ima neki Kruger” i rešio da ostanem. Mada... moram priznati da mi nije svejedno.

– Svaka vam čast, Krendone – dobaci mu Holidej iskreno.

– Šta ćemo sada, Dok? – upita ga Glenda.

– Mamac o kome sam govorio nalazi se u zgradi – rekao je i ukratko im ispričao sve šta se desilo vezano za Luka Krugera.

– Pretpostavljam da mi treba da se rasporedimo u zasedu oko zgrade i? – upita Zint.

– Tačno tako. Ipak... moram priznati kako sam se nadao da će doći bar četvorica petorica. A sada...

– Stvarno nas je malo – konstatova Krendon.

– Još uvek možete da se predomislite i odete.

– Odnos snaga mi se ne sviđa, ali ostajem – odvrati Zint odlučno.

– Sa mnom je isto tako – dobaci Krendon.

Glenda glasno uzdahnu.

– Kakve su nam šanse, Dok?

– One uvek postoje – odvrati ovaj kratko. – Zato ćemo pokušati sve što je u našoj moći – dodao je i dogovorio se sa Krendonom da se sakrije na krovu zatvora dok je Zint trebalo da se pritaji na krovu zgrade preko puta.

– A gde ću ja? – upitala je Glenda.

– Biće najbolje da se negde skloniš. Kada Kruger dođe sa svojom svitom, ulica neće biti mesto za ženu.

Ona se namršti.

– Ponela sam tatinu pušku i zato ne pokušavaj da me isključiš iz svega, Džoni.

– U redu, u redu..Nego, znaš li da se vereš po krovovima?

– Kao divokoza.

– Dobro. Onda... vidiš li onu baptističku crkvu?

– Želiš da se popnem gore?

– Da.

– I šta će onda biti?

– Razgovaraću sa njima – odvratio je Holidej. – Dok mi pričamo, Zint će nanišaniti u glavu Bredu Krugeru, a Krendon će na oku držati Van Klita. Da li je to jasno?

Pošto su svi potvrdno klimnuli glavama, Holidej dodade:

– Onda zauzmimo položaje.

Kada se vratio u kancelariju, Luk Kruger je nervozno šetao kroz ćeliju.

– Šta se tamo dešava? – upitao je – S kim si pričao?

Holidej se osmehnu.

– Nije važno. Pripremao sam doček tvome ocu.

Luk nepoverljivo zažmuri.

– On ćete ubiti, Holideje.

U tom trenutku iz daljine se začuo potmul topot konjskih kopita.

– Holideje, da li si tu? – upitao je Džim Mek Brajd koji se pojavio na vratima kancelarije sa puškom u ruci. Posrćući, šerif je ušao unutra i naslonio se na pisaći sto.

Holidej žurno ustade.

– Šta radite van postelje, šerife?

– A šta, do đavola, mislite da radim? Došao sam da vam pomognem. Tom Šepard je svratio i ispričao mi novosti. Računao sam da će Kruger uskoro doći u grad po svoga dečka pa sam došao da vam pomognem.

– A vaša žena? Znam da...

On odmahnu rukom.

– Ona je u poseti kod majke. Uostalom, to sada nije ni važno.

– Dobro, samo se bojim da vaša kondicija...

– Holideje, šerif mora da bude sa zamenikom u ovakvim trenucima. Uostalom, ja sam dosta jak i veruj mi da ću izdržati.

– Ako je tako, onda ćemo ih dočekati, šerife. I sami čujete da je topot kopita sve bliži.

Tek kada su bili na polovini glavne ulice, Krugerovi ljudi su malo usporili. Zaustavili su se tačno ispred „Plavog ždrepcu”.

– Ima ih devetorica – dobaci Dok koji je zajedno sa Mek Brajdom stajao na tremu, tačno pred ulazom u kancelariju.

– Sve sami oprobani revolveraši – dodao je šerif. – Poveo je samo one koji odlično barataju oružjem. Onaj mali sa ožiljkom je Webster, do njega, na šarcu je Tim Hant, pa onda Krozbi i Minigen. Toslend je melez, a onaj...

– Znam samo onog sa crnim šeširom – prekide ga Dok. – To je Slim Rington za koga niko ne može reći da je dobar momak.

– Takvi kod Krugera ne rade – komentarisao je šerif, a onda se poma-
lo trgao. – Gle, idu ovamo! Zato ja odlazim na svoje mesto...

Holidej izađe još dva– tri koraka napred i uperi kolt u Krugera i njegove ljude.

– Stanite! Ni koraka dalje!

Kruger dade znak ljudima i oni se zaustaviše.

– Ja sam došao po svog sina, Holideje.

– Žao mi je, ali on čeka suđenje.

Rančer se ironično osmehnu.

– Žao mi je, li mislim da me nisi dobro razumeo. Rekao sam da sam došao po sina i da ću ga odvesti odavde. Uostalom, tu su osmorica koja će da me podrže.

– Pucaćeš na zamenika šerifa?

– Na svakoga ko mi se ispreči na putu, Holideje! Na svakoga!

– Da ga sredimo, gazda? – dobaci Van Klit. – Samo recite!

Rančer se nasmeja.

– Čuo si mog nadzornika, Holideje? On umire od želje da te likvidira, a isto je i sa ostalima. Ipak, daću ti još jednu šansu. Skloni taj revolver i povuci se u stranu tako da možemo izvući mog dečka.

Dok ćutke zategnu obarač.

– To je, dakle, tvoj izbor, je li tako?

– Ne, ti si taj koji bira – odvrati Dok mirno. – Samo pazi da ne izabereš pogrešno, jer ti je u glavu uperena puška. Ako dam znak za pucnjavu brzo ćeš se preseliti na groblje. Dakle...? Ili ćeš dobiti metak iz mog revolvera ili će te pogoditi neko od mojih strelaca.

– Gazda, vidim nekoga na krovu! – dobacio je Sol promuklo.

– Šta sam rekao? – povika Holidej što je glasnije mogao. – Naređujem vam da odbacite oružje i da sjašete!

Svima će vam biti suđeno za ubijanje naseljenika.

Kruger se okrete prema svom nadzorniku.

– Napred, idemo po Luka – šapnuo je.

Rančer se iznenada bacio u stranu dok su konjanici potegli revolvere. Istoga trena Zin je zapucao sa krova. Tane je promašilo Krugera, ali se zarilo u leđa revolverašu po imenu Hant koji je pao iz sedla kao klada.

Uzmičući prema vratima, Holidej je opalio dva puta i pogodio Minigena između očiju. Zatim je kiša olova sa krovova zasula Krugerove ljude: jedan za drugim, pali su Van Klit, Slim Rington, ali je kuršum iz Mek Insovog pištolja zakačio Mek Brajda koji se otkotrljao u ugao. Holidej je potrčao do prozora i pripucao na uskomešane konjanike. Onda se sa krova preko puta začuo krik; pogledao je preko i video zgrčenog Zinta koji je pogodio još jednog revolveraša, a onda nekako čudno klonuo i, kotrljajući se niz kosinu krova, sa treskom pao na zemlju.

Tada je puščani metak probio vrata i, gurnuvši ih nogom, unutra je upao revolveraš Webster. Holidej se okrenuo i ispalio mu metak u pleksus. Uz snažan krik Webster se previo i pao na pod. Holidej se ponovo okrenuo prema prozoru, ali kasno! Puška je već bila uperena u njega. Pokušao je da se baci u stranu, ali u istom trenutku je strahovito grunulo. Osetio je snažan, vreo bol u glavi i za trenutak izgubio dah... Odmah zatim pao je pored zida, još uvek stežući revolver u ruci. Dok je ležao na podu preplavili su ga tamni talasi bola, a u glavi mu se mutilo.

Osećao je kako mu se krv sliva niz lice, ali... još uvek je bio živ. Sledio se kada je čuo Krugеров glas.

No, rančer ga je hladnokrvno preskočio misleći da je mrtav.

– Odmah ćemo te izvući, sine – čuo ga je kako govori. – Od naših su ostali samo Krozbi i melez...

– Požuri i vadi me iz ove đavolje ćelije – izustio je Luk nestrpljivo.

Iako mu se glava zanosila, Dok je uspeo da se podigne na lakat i uperi pištolj u rančera.

– Oče, pazi! – kriknuo je Luk.

Kruger se okrenuo i nanišanio, ali je Dok pre njega povukao oroz. Bio je to poslednji metak u njegovom koltu... Bez obzira na to, bio je dovoljan da rančera liši života jer ga je pogodio tačno u srce. Krupni Kruger je leđima tresnuo o rešetke i bez reči se srušio na pod. Njegov sin je očajnički pokušao da dohvati ključeve koji su mu bili u ruci, ali njegovo telo se nekako neprirodno izvilo i tresnulo o daščani pod, tako da su ključevi odleteli na drugu stranu.

Onda se na vratima pojavio Toslend i uperio revolver na Doka. No, sa ulice je grmnula puška i tane se uz tup udar zarilo u revolveraševa leđa. Toslend je pao, a Glenda koja se nalazila na zvoniku repetirala je pušku.

Uspaničeni Krozbi, jedini preživeli od Krugеровih ljudi, podigao je ruke u vis i počeo da viče:

– Ne pucajte! Predajem se! Molim vas, ne pucajte!

Oko Doka je sve tonulo u tamu. Osećao se kao oduzet, apsolutno nemoćan da se pomeri. No, ipak je znao da su pobedili; vlasnik ranča „Kej” bio

je mrtav, a njegov sin još uvek se nalazio u ćeliji.

* * *

Holidej se lagano okrenuo u postelji i pridigao na lakat. Pored njega, usnula i rumena, kose rasute po jastuku, a rukom zabačenom iznad glave, ujednačeno dišući, spavala je Glenda. Duga talasasta kosa skrivala joj je vrat i spuštala se sve do početka grudi koje su se ravnomerno dizale i spuštale. Gledajući je tako usnulu, činilo mu se da je još lepša i zamamnija nego budna.

Posle okršaja, dva dana je proveo u postelji sa teškom vrtoglavicom od povrede na glavi. Tek juče se osetio dovoljno snažnim da uzjaše konja i poseti devojkicu čiji mu je hitac spasao život. Poljski vazduh mu je prijao i do Glende je stigao prilično svež i odmoran. Ali, onda ga je obuzela ona prijatna, slatka vrtoglavica pošto ga je devojkica dočekala strasnim poljupcima i zagrljajima. Proveli su divnu, neverovatnu noć i on ju je sada posmatrao sa nežnošću koja se mešala sa ushićenošću.

Pošto ju je nežno pomilovao po obrazu, otvorila je oči i nasmešila se.

– Vreme je za kafu?

– Onu tvoju...

– Naravno – nasmejala se i lagano ustala. – Hala ti što si naložio...

– Praviš najbolju kafu na svetu...

Sela je pored njega na krevet i pomilovala ga po kosi.

– Ti stvarno zaslužuješ da budeš mažen, Džoni. Tako... tako si divan. A da ne govorimo koliko si učinio za ljude

u kraju. U dolini vlada mir, a glasine se strašno brzo šire. Juče su se vratile tri porodice...

On se osmehnu.

– To mi je drago. Još draže što će se Mek Brajd izvući bez velikih posledica. Obojica smo imali vrašku sreću jer su nas meci samo okrznuli.

– Da, to je tačno. A šta je sa tobom?

– Sa mnom? Ne znam na šta misliš, Glenda?

– Pa... zar još uvek žudiš za pustoštinama? Zar se ne možeš okaniti lutanja?

Dok zamišljeno srknu kafu. Kako da joj objasni da to ne zavisi od njegove volje, da ga nose vetrovi sudbine, a ne njegova želja za avanturama...

– Zar te niko... zar te neka dobra žena ne bi mogla ubediti... – počela je, a onda zastala pošto se začuo neki šum. – Izgleda da neko dolazi – dodala je i prišla prozoru. – Gle, Tom Šepard! Šta li on hoće? Moram brzo da se obučem.

Glenda je otišla u svoju sobu dok se Holidej na brzinu obukao i seo u dnevnu sobu da dočeka Toma. Posle nekoliko minuta, bankarski službenik je zaustavio konja ispred kuće i lagano sjahao.

U istom času Glenda se pojavila na vratima.

– Dobar dan, Glenda. Da li je mister Holidej tu? – upitao je tiho.

– Da, tu je... – kazala je sa prizvukom strepnje u glasu. – Uđite unutra, Tome. Nešto se desilo?

– Ništa osobito, ali... Jutros su ga u gradu tražili neki ljudi.

– Kakvi ljudi? – zapitao je Dok izlazeći na trem.

– Neki... ljudi neprijatnog izgleda, njih desetak. – Mislim da se čovek koji ih je vodio zove Lengtri.

Dakle tako! Lengtri, pomisli Dok. Znači, gonioci se ipak nisu vratili u Ferrango. To nije bila dobra vest, ali šta je mogao...

– I onda? Da li ste im rekli gde sam, Šeparde?

– Ne, ni govora. Naravno da nisam rekao ni reč. Ti ljudi mi izledaju prilično opasni...

– I te kako su opasni – promrmlja on tiho. – I kažete da su otišli da me traže?

– Tako je, mister. Ne znam šta će saznati, ali pre ili kasnije će nešto nanjušiti. Zato sam došao da vam javim.

– Velika vam hvala, Tome.

Čovek se osmehnu.

– Nema na čemu. Sve za vas, mister Holideje – dodao je Šepard i rukom dodirnuo obod šešira. – Doviđenja, Dok, doviđenja, gospođice Bening.

Tom je odjahao, a Holidej se zamislio. Nada da će braća Lengtri odustati od osвете nije se ostvarila i senka

smrti ponovo je pružala prema njemu svoje koščate ruke. Pogledao je Glendu i u njenim očima pročitao unezverenost i strepnju. Ona je shvatala da nešto nije u redu, ali još nije razumela svu složenost njegovog položaja i okrutnost sudbine koja ga je neprestano terala, uvek ga izlažući najtežim iskušenjima.

Jer, za njega jednostavno nije bilo mira i spokoja.

– Glenda – rekao je uhvativši je za ruku.

– Zamerio sam se toj gospodi i oni me sada traže da se osвете. A samo sam branio svoj život... Doduše, možda on i nije toliko važan, ali na ovom svetu ima toliko zla protiv koga se čovek mora boriti... Nadam se da sada shvataš zašto moram da odem? Volf neka ostane kod tebe.

Ona je samo nemo klimnula glavom i još jače mu stisnula ruku.

Kada je desetak minuta kasnije Holidej zamakao iza rečne okuke, njene oči su bile zamagljene suzama. Nesvesnim pokretom nežno je pomilovala Volfa koji je tiho zacvileo.

KRAJ

**Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
ILUSTROVANI
ENGLESKO-SRPSKI
rečnik omogućice
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
lakše savlada
i upamti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!**

**250
dinara**

poštarina uključena u cenu!

**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

MARKETPRINT

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

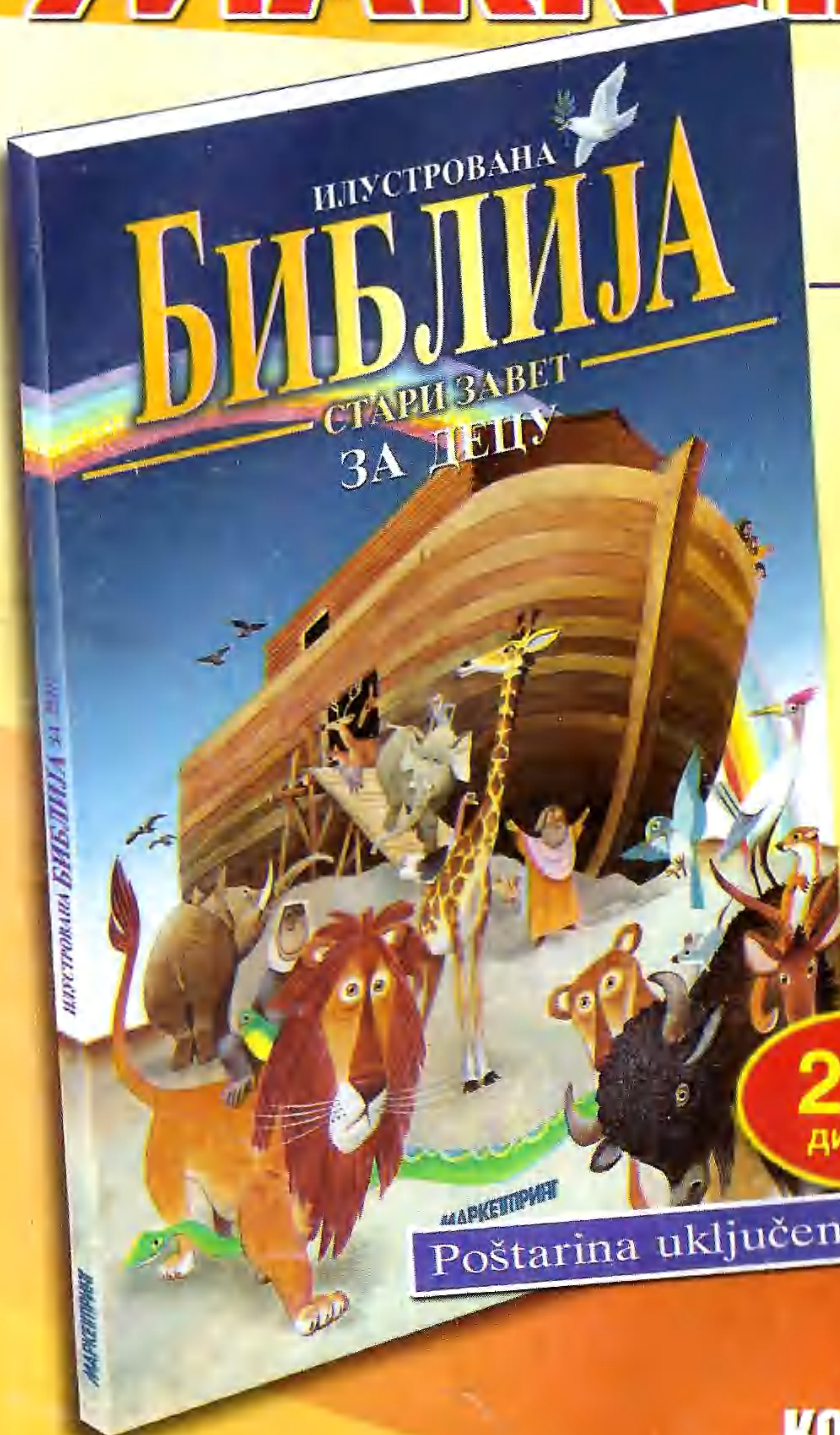
telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20

Đorđa Zličića 34

MARKETPRINT

ИЛУСТРОВАНА БИБЛИЈА

СТАРИ ЗАВЕТ
ЗА ДЕЦУ

NE SAMO
LEP POKLON
VEĆ I KORISNA
LEKTIRA
ZA NASTAVU
VERONAUKE

250
динара

MARKETPRINT
Poštarina uključena u cenu!

**80 STRANA,
U PUNOM KOLORU,
KORICE PLASTIFICIRANE
SA ZLATOTISKOM**

Detaljnije informacije:
Telefon 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00406

